

UW HUIS

 . . . Ik zeg u, het zou—het . . . Ik weet dat u daar niet komt om mij te horen, ziet u, want niemand zou zo ver rijden om een prediker te horen. U komt daar omdat u—u de Boodschap gelooft en u in Christus gelooft, en ik waardeer dat.

2 En ik ben zo dankbaar om vrienden als dat te hebben, om iemand te hebben die—die je—je inspanningen waardeert, dat wat u probeert te doen, door—door zo ver te rijden over die omstandigheden. Het enige wat ik kan zeggen, ik wou dat . . . Ik vertelde Meda, ik zei: “Ik vraag me af of we al de mensen die van meer dan tachtig kilometer ver komen, bij ons thuis kunnen vragen om te eten?” Ziet u? Ik weet niet wat we met ze zouden doen, ziet u, want het grootste deel van onze kerk, ik denk wel tachtig procent ervan, zijn jullie mensen, dat bestaat uit Mississippi, Alabama en Georgia en dergelijke plaatsen waar u vandaan komt. En u denkt . . .

3 En geen van de mensen die komen zijn rijke mensen, het zijn gewoon gewone mensen. En ik weet dat dat heel wat van uw spaarcenten vergt om dat te doen, want ik weet hoeveel benzine er voor nodig is om heen en terug te gaan en bovendien de slijtage aan een auto, want de heen- en terugreis is ongeveer, o, ik geloof dat het ongeveer 2600, 2700 kilometer is, voor één prediking, en dat elke week afleggen. Denk daar eens aan. Ziet u? Ik . . . ik voel me gewoon zo klein, eerlijk waar, net alsof ik een centimeter groot was, om voor u te staan om u echt te vertellen hoe ik—hoe ik het waardeer.

4 De vrouw en ik hadden het erover, als jullie mensen niet kwamen, wanneer ik een dienst heb in de tabernakel, zou het niet lonen om er heen te gaan omdat er meer in deze zaal nu zijn dan er daar zouden zijn als het niet voor u mensen was, dat is precies de waarheid.

5 En dat vervult wat de Schrift zegt: “In ons eigen land, onder onze eigen mensen.” U . . . Uw—uw respect en eer komt altijd van de buitenstaander; ik weet niet waarom, maar ik bedoel niet de buiten- . . . Ik bedoel van buiten uw eigen thuisgebied. Natuurlijk zou ik u allen hier niet als buitenstaanders kunnen beschouwen; u bent mijn medebroeders en -burgers in het Koninkrijk van God.

6 En hier enige tijd geleden liet ik een kleine ouwe alligator hier opgezet worden en ik vertelde broeder Welch dat ik hierheen zou komen om het op te halen. En de kinderen hadden hun vakantie nog niet beëindigd, en ik dacht dat ik ze naar Florida zou brengen, naar St. Petersburg in de ochtend en naar onderen. Ik wil naar Miami gaan en terugkeren langs de Tamiami Trail en weer terug naar huis. En ze moeten meteen naar school en ik

dacht dat dit een goed moment zou zijn om langs te komen voor de alligator.

7 En dus broeder Welch, broeder Fred en broeder Wood kwamen met me mee, dus dat gaf me de kans om de kinderen mee te nemen en zij zullen mijn alligator mee terugnemen. En ik dacht dat terwijl ik hier was dat ik gewoon graag . . . uw kleine groep bij elkaar hebben wil om u te vertellen hoe ik u waardeer, hoe ik uw inspanningen waardeer.

8 En broeder en zuster Evans en—en broeder en zuster . . . Ik—ik zal erop komen—ik noem het S.T.—ik weet dat het T.S. is. Ik . . . Er is een—een spoeling, mondwater, dat ze S.T.37 noemen en dat is waarom ik u S.T. noem. Niet van een . . . En het is een—het is een goed product ook, het is uitstekend; het is veel beter dan al de anderen, naar mijn mening. Ze gebruiken het in het leger en ik gebruik het voor vrijwel alles: om mee te gorgelen en als mondspoeling en neem het mee op een jachttocht dat als mijn paard gewond raakt, ik er wat van overheen giet, weet u wel, gewoon—gewoon alles maar, het—het is goed voor allerlei dingen.

Ik neem aan dat u hem ook zo vindt, nietwaar, zuster? Voor allerlei dingen, om soms de afwas te doen, enzovoort.

9 En, dus, ik dacht misschien dat ik het vanavond zou vragen, ik zei tegen broeder Welch: “Wat zou u . . .? Wat zouden we zeggen wanneer de mensen er komen? Denk je . . .?” We dachten dat als u misschien een kleine vraag in uw hoofd had, gewoon een klein iets dat u zou kunnen . . . misschien iets dat ik zou kunnen beantwoorden, iets waarbij u misschien niet zou willen dat het hun tijd daar in de tabernakel in beslag zou nemen wanneer u daar bent, een kleine vraag of zo, en dat is waarom ik langskwam.

10 Dus we weten dat u morgenochtend naar uw werk gaat. Het is tien minuten over negen, dus we gaan meteen aan de slag. Maar voordat we dat doen, kunnen we even ons hoofd buigen voor een woord van gebed?

11 Onze hemelse Vader, we zijn zo blij omwille van Jezus Christus, onze Heer, Die—Die onze zielen redde van een leven van zonde en ons de burgers van Zijn Koninkrijk heeft gemaakt, door Zijn genade zijn wij gered, en dat niet door onszelf of door onze werken, maar door Zijn genade zijn we gered; dus daar zijn we zo blij om. En we weten dat we Hem op een dag zullen zien, want we zullen een lichaam hebben zoals Zijn eigen glorieuze lichaam, en we zullen Hem zien zoals Hij is. Op dit moment weten we nog niet hoe dat zal gebeuren, maar het is niet aan ons om te weten; wij zien er alleen naar uit door geloof, en de hele wandel is geloof. Dus we zijn dankbaar voor deze dingen.

12 Wij bidden dat U deze mensen zult zegenen, Here. Toen ik hierheen reed—U weet wat er gisteravond in onze harten was, de vrouw en ik, terwijl we onderweg spraken. Hoe dat, gezegend we ons voelen om vrienden te hebben die het offer zouden brengen

om het glorieuze Evangelie van de Zoon van God te komen horen, al die honderden kilometers erheen dag en nacht zouden rijden om maar één boodschap te horen.

13 God, ik bid dat U ze ieder een glorieus thuis in het Koninkrijk zult geven. Zegen hen terwijl ze hier op aarde zijn, geef hen voorspoed in wat ze ook doen, moge het voorspoedig zijn.

14 En deze jonge kinderen, Here, nog maar kleintjes, en velen van hen hier als tieners, en toch zitten ze met de eerbied en het respect als een volwassene— God, ik denk dat ze de besten in het land zijn—ik bid dat U hen wilt zegenen, Here; moge het hen nooit iets ontbreken en moge in het grote Koninkrijk daarginds wanneer de hele familie bijeen vergaderd is, ik ben er zeker van dat ze daar zullen zijn, Vader. Ik—ik bid dat U elk van hen daar zult hebben; mogen ze zich nooit afkeren van dat grote, smalle pad dat ze geleerd werden om te bewandelen. Sta het toe, Here.

15 Nu, vanavond dacht ik, Vader, dat we erachter zouden komen wat er op de harten van de mensen is. U kent hun harten en ik bid U, Vader, dat U mij zult helpen om hun vragen te beantwoorden, zodat het goed voor ons moge zijn, dat het goed voor ons zou zijn om hier te zijn en dat we verder zouden kunnen gaan en zeggen: “Brandden onze harten niet in ons, vanwege Zijn tegenwoordigheid?”

16 Kom nu, Here, wandel om de stoelen heen, leg Uw hand op elke schouder, wrijf Uw doorboorde hand langs elk hart, zodat we mogen weten dat het onze Heer is Die nabij is, want wij vragen het in Jezus’ Naam. Amen.

17 Ik denk dat we een—een Bijbel hier hebben; ik zou graag even een—een Schriftgedeelte hier eventjes willen lezen om een klein begin te maken voordat we in de les komen, of vragen, liever gezegd.

18 En dit... ik zou dit willen lezen, een—een plek die ik vanmiddag vond. Ik reed hiernaartoe en reed met broeder Welch en ik... . . .vooraan in broeder Sothmann’s truck daar en ik las iets— ik dacht dat ik er gewoon even een paar minuten over zou willen spreken, als ik het kan vinden in zijn... . . o ja, hier zijn we.

19 In het 16e hoofdstuk van Handelingen, en beginnend om en bij het 37e vers.

Maar Paulus zeide tot hen: Zij hebben ons in het openbaar geseld. . .

20 Pardon, dat is niet precies waar ik wil... . .precies waar ik wilde beginnen te lezen. Het is... . .Ik las hier op een plek, net... . .Ik zal het zo dadelijk vinden. Hier hebben we het; het is het 29e vers, 28e vers, laten we beginnen.

Maar Paulus riep met een luide stem, en zei: Doe uzelf geen kwaad; want wij zijn allen hier.

En ze vroegen om een licht. . . sprong naar binnen, en kwam, bevend, en viel voor Paulus en Silas neer.

En bracht hen buiten, en zei: Heren, wat moet ik doen om gered te worden?

En zij zeiden tot hem: Geloof in de Here Jezus Christus, en gij zult gered worden, en uw huis.

21 Het is gewoon één van die kleine draaiende vragen, waarvan ik dacht dat ik er even over zou willen spreken, over *Uw Huis*, aangezien ik zie dat ieder van u uw huis zo netjes op orde heeft, uw—uw kinderen gered en—en, dat is—dat is fijn, om uw gezin allemaal als Christenen te hebben, omdat ik. . . we—we willen onze gezinnen, we denken ieder van ons aan onze kinderen. En ik kan u fijne mensen hier zeker complimenteren vanwege uw lieve kinderen, hoe u ze allemaal op orde hebt en zo allemaal. Ik. . .

22 Hoe maakt u het, zuster? En ik geloof dat dit. . . was dat niet moeder die daar net binnenkwam? De Here zegene u. Ik ben blij om u vanavond weer te zien. En ik geloof dat dit broeder Willie z'n vrouw is, is dat juist? En dat is de baas van de familie daar, zoals ik begrijp, of zo gaat het bij ons thuis.

23 En om uw huis te hebben; nu, Paulus zei hier tegen—tegen deze Romeinse hoofdman over honderd, toen hij. . . We ontdekken dat Paulus geslagen werd de avond tevoren op bevel van de magistraten, en werd geslagen, omdat, hij had niets kwaads gedaan, hij was daar geweest en had het Evangelie gepredikt. En de geestelijkheid daar waren tegen Paulus, omdat hij het Evangelie had gepredikt, en ze zeiden dat hij de wereld op zijn kop zette.

24 En hij ging de straat op en daar was een kleine waarzegster, een vrouw met een—een geest van waarzeggerij, en zij werd ingehuurd om deze voorspellingen te doen. En toen ze door de straat gingen, riep ze Paulus na en zei: “Het zijn mannen van God die ons de weg des—des levens vertellen.”

25 En Paulus had de duivel niet nodig om hem bij iets te helpen, dus keerde hij zich gewoon om en berispte die geest in de vrouw, en toen dat gebeurde, o, veroorzaakte dat een opschudding. En toen ze erachter kwamen, dat de—de geest haar verlaten had, en kon ze geen voorspellingen meer doen.

26 Dus de—degene die haar daar had ingehuurd en waarschijnlijk voor haar zorgde, wel, het veroorzaakte een grote opschudding en ze werden geslagen en in de gevangenis gezet. En ik kan me inbeelden hoe Paulus en Silas daar diep in die ouwe gevangenis lagen vol beestjes in de binnenplaats, helemaal achterin. Het buitenste gedeelte, waar de beste gevangenen werden vastgehouden, was erg genoeg, maar zij waren in het binnenste gedeelte, en toen ze helemaal achterin gingen, werden ze in blokken gezet.

27 Ik ken geen . . . Hebben jullie allen ooit blokken gezien? Ik heb het voorrecht gehad om ze te zien; ze—ze doen ze in uw, over uw voeten, en dan doen ze ze over uw handen en doen ze dan om uw nek, en daar zit u dan.

28 En de Chinese doodstraf, de manier waarop ze het vroeger deden, was erg wreed: ze zouden ze in die blokken doen en lieten een druppeltje water, slechts één druppeltje per keer, op hun hoofd vallen, zo, totdat ze er gewoon krankzinnig van werden. Ze zouden daar zitten, en gaven ze niets te eten of te drinken op die manier en hun—hun ogen zouden draaien en alles, het was gewoon een verschrikkelijke iets.

29 Ze zeggen dat de eerste paar druppels natuurlijk, op de eerste dag misschien, dat het niet zo erg is, maar ze zeggen dat na een paar dagen dat die druppels aanvoelen als vijftig ton die vallen, weet u, alsmaar weer, precies diezelfde plek raken—want je kunt je hoofd niet bewegen, je zit in die blokken.

30 En dan te bedenken dat Paulus en Silas, omdat ze het Evangelie hadden gepredikt, op die ouwe vieze plaats lagen en waarschijnlijk ratten en muizen en luizen op ze en zo. Wat een plaats voor een man die het Evangelie predikt! En wij denken vandaag dat wij klagen omdat wij dingen een beetje moeilijk hebben; kijk wat zij deden, en wetende wat hen te wachten stond, misschien wel executie de volgende ochtend.

31 Maar ze waren trouw, ze—ze waren . . . ze bleven trouw. En tegen middernacht daarbinnen, en ik kan me gewoon voorstellen hoe ze zich gevoeld moeten hebben. Hun ruggen die aan het ouwe vuil plakten waar gevangenen, en er was melaatsheid en al het andere in die dagen, en lagen tegen de oude harde vloer; was misschien een aarden vloer, ratten die over ze heen liepen.

32 Maar te midden van dat alles, misschien geen avondeten, en geslagen tot ze bloedden, en gekneusd en pijnlijk, geen dokter om de wonden uit te wassen of iets tegen infectie dat we vandaag zouden gebruiken of zoiets dergelijks, gooiden ze daar gewoon in, zetten ze in de blokken en zetten ze in die toestand; maar ze klaagden niet. Geen enkel klaagwoord kwam uit ze voort, en wetende dat misschien de volgende ochtend dat ze, de magistraten ze waarschijnlijk voor de keizer zouden laten komen, en na afloop, of het Sanhedrin, en dat ze geëxecuteerd zouden worden voor het prediken van deze ketterij, zoals het genoemd werd in die dagen, het Evangelie waar we waarlijk vandaag voor datzelfde geloof strijden.

33 En als we daar dan over beginnen na te denken, dan worden de kilometers een beetje korter tussen elkaar, ziet u, elke keer dat we daarover beginnen na te denken.

34 En dan ontdekken we dat tegen ongeveer middernacht, Paulus en Silas moeten over de Here gesproken hebben tot ongeveer middernacht en toen begonnen ze lofliederen te zingen,

een paar goede oude Christelijke liederen. O, als we vandaag zouden zingen, zouden we zingen *Er is kracht in het bloed* of *O, hoe ik Jezus liefheb* of zoiets dergelijks. En toen ze begonnen te zingen, trof plotseling een aardbeving de plaats. En merk op hoe het gebeurde: in plaats van die muren van dat grote, oude gebouw bovenop ze te laten instorten en ze . . . en ze dood te verpletteren, schudde het de muren van hen weg, en niet alleen dat, maar het—het—het brak de blokken en grendels van ze los en ze werden bevrijd.

³⁵ Nu, denk eraan: over hun voeten heen, over hun handen heen en over hun nek heen—ze werden bevrijd, elk van ze. En in plaats van dat die grote oude, zware Romeinse gevangenis op ze instortte, viel het van ze weg, zo, en niet alleen dat, maar de ketenen en zo vielen van ze af. Ziet u, dat is onze God wanneer we trouw blijven. Ziet u, we moeten trouw blijven. En zolang we getrouw zijn en—en op . . .

³⁶ Wij, nu, wij zijn misschien niet in dat soort toestand—wij, niemand van ons wordt misschien—ik hoop dat we niet zo worden, maar wij kunnen getrouw zijn in wat we moeten . . . waar wij doorheen moeten gaan. Misschien is het een vervolging, misschien is het iemand die u uitlacht, misschien is het iemand die zegt: “U bent ouderwets, u bent een heilige-roller,” of—of hoe ze u ook willen noemen, of u bespotten of zoiets. Laten we alsnog trouw zijn, want God respecteert onze trouw daarin net zoals Hij hun trouw respecteerde tegenover wat zij . . . zij moesten doorstaan.

³⁷ En dan plotseling, toen de Romeinse gevangene, of de hoofdman over honderd, moet—moet, de bewaker bij de deur, hij moet gedacht hebben dat, die avond toen Paulus en Silas over de Schrift spraken, hij moet iets geleerd hebben, want hij kende de mannen niet, maar hij moet het op de een of andere manier geweten hebben of hun zingen hebben gehoord of iets waardoor hij meteen wist dat zij heilige mannen waren.

³⁸ Want, ziet u, zij . . . hij was een Romein, en zij waren Joden, en hij was een heiden, en zij waren Christenen. Maar is het u opgevallen: zodra hij ontdekte dat er . . . dat de gevangenis ingestort was, en hij wist dat hij daarvoor verantwoording moest afleggen.

³⁹ De schildwacht, herinnert u zich de tijd van Elia? Toen hij zich had vermomd en koning Achab daar ontmoette en zei: “Ik was een schildwacht, en mijn leven stond natuurlijk op het spel met de man, en hij ontsnapte.”

⁴⁰ En—en, hij zei: “Wel, u zult er dan voor betalen met uw leven, dat is de plicht van een schildwacht.” Dus trok hij zijn vermomming uit en zei dat hij Elia de profeet was en zei: “U hebt de koning laten ontsnappen, Agag.” En hij zei: “U—u zult er met uw eigen leven voor betalen,” en dat deed hij ook.

41 Dus dan zien we dat deze Romeinse hoofdman over honderd, wetend dat hij er met zijn eigen leven rekenschap zou afleggen voor dezen, dat hij zijn zwaard trok zodra hij ontdekte dat ze weg waren en begon zichzelf te doden, zijn eigen leven te nemen in plaats van straf te moeten ondergaan. Sommige van die . . . Misschien in diezelfde soort blokken zitten, enzovoort, totdat hij omkwam. Dus hij dacht dat hij er gewoon een einde aan zou maken en zijn zwaard eruit zou rukken om zichzelf te doden.

42 Maar meteen schreeuwde Paulus het uit toen hij het zag en zei: “Doe uzelf geen kwaad, want we zijn allen hier.” Ziet u? En de man beseft toen dat . . . Er moet iets daarvoor gebeurd zijn dat deze man liet weten dat ze Christelijke mannen waren, of heilige mannen, want meteen viel hij voor hun voeten neer.

43 Ik stel me voor dat hij ze liederen hoorde zingen, hij hoorde ze getuigen, hij hoorde hun gesprekken. Nu, laten we er even over nadenken, mensen: als die Romeinse hoofdman er zeker van was en ervan overtuigd was omdat hij die twee mannen hoorde, geslagen gevangenen, (nu, wij zijn nog steeds vrij, en we zijn niet geslagen of gevangenen) maar het horen van hun getuigenis had zo’n invloed tot het hem liet zeggen: “Wat moet ik doen om gered te worden?” Wat behoren wij dan te doen met onze invloed? Ziet u? We behoren te getuigen.

44 Jullie jonge mensen, wat het ook is: misschien predik je niet, misschien heeft God je nooit geroepen om te prediken, maar je . . . als u een huisvrouw bent, of wat u ook bent, tiener, laten we iets doen, weet u, dat . . . en een leven leiden dat de mensen laat zeggen: “Wel, dat—dat is een Christen die daar gaat, dat—dat is een Christen.”

45 En, dus zien we dat deze man op de een of andere manier onder de indruk moest zijn geweest, door die liederen of wat ze daar ook deden, om te beseffen dat ze Christenen waren. Dus hij haalde een lamp en toen hij binnenkwam en zag dat Paulus daar stond, en zelfs de gevangenen daar, geen van hen probeerde weg te komen, iedereen was er, dus hij—hij legde zijn zwaard weg en viel neer aan de voeten van Paulus en Silas en zei: “Heren, wat moet ik doen om gered te worden?”

46 Nu, is het u opgevallen: u en ik vandaag, en bijna alle predikers enzovoort, we proberen altijd iemand te vertellen wat hij *niet* moet doen; we zouden zeggen: “Nu, stop met roken, stop met liegen, stop met stelen, stop met *dit* of *dat*.” Nu, dat—dat was niet wat de man vroeg; hij—hij zei niet: “Waar moet ik mee *stoppen* om gered te worden?” Hij zei: “Wat moet ik *doen* om gered te worden?”

47 Ziet u? Wij proberen ze te vertellen waar ze mee moeten stoppen. Ziet u? En zeggen: “Wel, ik moet *dit*, *dat* of het *andere* doen.” Nee, ziet u, dat is niet de vraag. “Wat moet ik doen?” niet “Waar moet ik mee stoppen?” Maar doet u gewoon wat u hoort

te doen en dan zal de rest allemaal wel vanzelf komen; uw liegen en stelen of—of drinken en gokken en de dingen doen die kwaad zijn, dat zal stoppen wanneer u doet wat Paulus antwoordde op zijn vraag: “Wat moet ik doen om gered te worden?”

Hij zei: “Geloof in de Here Jezus Christus, en gij en uw huis zullen gered worden.”

⁴⁸ Nu, de reden dat ik erover dacht om dit te zeggen: omdat jullie mensen hier, de meesten van u, uw—uw kinderen zijn gered, ziet u, zij zijn Christenen. Ik heb broeder Evans' gezin bewonderd, deze jonge mannen hier. Normaal gesproken, wie zou u als tiener krijgen om hier naar iemand te zitten luisteren, een prediker die spreekt? Wel, ze zouden weg zijn ergens heen, jonge meisjes zo.

⁴⁹ Ik zei tegen broeder Fred, zijn kinderen, wel, als—als ze me maar horen zeggen dat één ding verkeerd is, zijn ze—zijn ze—zijn ze klaar om er nu gelijk mee te stoppen, ziet u; en zitten met het hoogste respect, in plaats van ergens rond te scheuren en rond te trekken. Zullen ze, wanneer ze u over het Evangelie horen spreken, zijn ze bereid om daar te zitten en te luisteren. Ziet u?

⁵⁰ Nu, ik weet dat we allemaal willen...denken dat onze kinderen opstandig zijn en dergelijke allemaal, maar wij—we moeten daarmee stoppen. Ik—ik geloof dat we moeten onthouden dat deze kinderen de beste kinderen ter wereld zijn, want het zijn onze kinderen, en wij maken aanspraak op ze voor God.

⁵¹ Nu, uw redding zal dat kind niet redden; maar nu, Paulus zei, zei: “Geloof in de Here Jezus Christus, en gij en uw huis zullen gered worden.” Nu, hij...Nu, wat bedoelde hij daarmee? Hij bedoelde niet dat, omdat zij gered waren, dat hun huis ermee gered zou worden. Hij bedoelde dit: dat omdat zij...als hij genoeg geloof had om zelf gered te worden, zou zijn zelfde hoeveelheid geloof die hij voor zichzelf had voor zijn kinderen werken. Ziet u wat ik bedoel?

⁵² Nu, ik heb mijn kinderen: *daar* is mijn zoontje, Joseph, Billy, Sarah, Rebekah; welnu, ik wil elk van ze zien als een werker in het Evangelie met iets bezig. Ik wil ze gered zien en vervuld met de Heilige Geest.

⁵³ Nu, ik heb ze aan God opgedragen en zeg: “Ik hou me vast aan God voor ze.” Ziet u? En ik geloof dat ze gered zullen worden, ieder van ze. Ziet u? Ik geloof dat ze gered zullen worden en ik ze aan de andere kant zal hebben. En—en ik geloof niet dat mijn redding ze zal redden, nee, maar mijn geloof in God zal het doen, ziet u: mijn geloof, God gelovend, zal het doen, en zal ervoor zorgen dat ze tot Christus komen.

⁵⁴ En ik geloof dat dat is waar jullie mensen, die voor uw kinderen bidden, en dat is de reden dat uw kinderen de—de manieren hebben en de—en de echte *dame* en *heer* in dit wilde tijdperk waarin we leven, al hebben ze dat—dat deel over ze, dat

is het beste waar ik van weet van welke kinderen ook. Ziet u? Wel, ik denk dat de reden daarvoor is vanwege uw gebeden voor hen, en u hebt ze aan God toevertrouwd en houdt vol.

⁵⁵ Ziet u, nu, de Romein zei: “Wat moet ik doen?” Hij vroeg het alleen voor hemzelf; hij zei: “Wat moet ik doen?”

En hij zei: “Geloof in de Here Jezus Christus en gij en uw huis zullen gered worden.” Ziet u?

⁵⁶ Nu: nu, we hebben één ding te doen. Laten we even teruggaan om iets te nemen om dieper op mijn tekst in te gaan. Nu, het is dit: laten we een oude man nemen die ik in de Bijbel ken, met de naam Job.

⁵⁷ Nu, Job was een groot man; er was niemand zoals hij in zijn dagen. Job was een profeet, en mensen kwamen van heinde en verre om Job te horen. En God zegende hem en hij—hij was voorspoedig, hij was een rijk man, o, hij had duizenden stuks vee en schapen en—en de dingen die hij had.

⁵⁸ En, wel, hij zei, toen hij de straat op zou gaan, dat de jonge vorsten uit het oosten, dat zijn de magiërs, de wijzen, sterrenkundigen, weet u, en zij zeiden . . . zeiden dat ze voor hem zouden buigen, alleen maar om een woord van zijn wijsheid te vragen. Ziet u? Hij was een slimme man, hij was—hij was een profeet.

⁵⁹ En dus keek de duivel neer en hij zag dat—dat Job een slimme man was. Dus, ik zal u laten zien hoe een slimme man doet. Nu, weer naar de tekst terugkomend, *Gij en uw huis*. Job zei, toen hij zag dat alles precies goed in orde was, zoals jullie huizen dat nu zijn, hij zei: “Weet u, mijn kinderen zijn getrouwd en zijn het huis uit, maar,” zei, “misschien heeft één van . . . stel dat er misschien één van hen gezondigd heeft.”

⁶⁰ Nu, er was één vereiste dat God stelde: dat was een brandoffer. Hij zei: “Nu, ik geloof niet . . .” Hij geloofde niet dat zijn kinderen hadden gezondigd, maar zei: “Stel dat ze misschien zondigen, want ze bezoeken elkaar en gaan naar de feestjes in elkaars huis,” enzovoort, en vermengen zich, geloof ik, enzovoort. Hij zei: “Als een van hen gezondigd heeft, dus, Here, breng ik een brandoffer en geef dit brandoffer voor mijn kind.” Ziet u? En dat is alles wat hij wist te doen, dat is alles wat God vereiste: een brandoffer, dat is alles wat Hij vereiste.

⁶¹ Welnu, toen het grote middernachtuur aanbrak en sloeg en arme oude Job in de toestand was waarin hij zich bevond; hij . . . u weet, hij verloor al zijn vee, al zijn schapen, en de stormen kwamen, doodden zijn kinderen, vuur verbrandde zijn bedienden en—en hij bra- . . . zijn eigen gezondheid takelde af en hij zat in de achtertuin op een ashoop en—en zijn eigen lichaam brak uit met zweren totdat hij een potscherf nam en zijn zweren schraapte. En zelfs zijn vrouw raakte bij hem ontmoedigd en kwam en zei: “Job . . .”

62 Nu la-, laten we ons nu eens even indenken de manier waarop ze het zei. Nu, kijk: daar zit Job, hij zat daar de hele nacht. Daar zitten zijn troosters met hun rug naar hem toegekeerd, en zij hebben hem verteld dat hij gezondigd heeft. Dat is het kerklid, dat is de—de raad van diakenen of wat het ook is van de kerk die naar hem toe kwam om hem te zien. En zij zaten daar zeven dagen en vertelden hem nog altijd: “Job, je kunt net zo goed bekennen, omdat je gezondigd hebt, omdat God niet zou toelaten dat een rechtvaardig mens zo gekweld zou worden.”

63 Maar God laat wel toe dat een rechtvaardig mens zo gekweld wordt. Ziet u, God, soms is het zo dat—dat dingen met ons gebeuren omdat we gezondigd hebben, maar soms is—is het een heilige op de proef te stellen in plaats van het kastijden van een zondaar.

64 Dus we ontdekken dat Job echter een rechtvaardig mens was en God stelde hem op de proef, want Satan zei: “O, zeker . . .” toen hij voor God kwam bij de zonen van God. Hij zei . . .

Want God zei tegen hem: “Waar ben je geweest?”

Hij zei: “O, ik heb gewoon wat heen en weer en over de aarde rondgelopen.”

65 Zei: “Heb je ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Hij is een volmaakt mens, er is niemand op de aarde zoals hij.” God was daar blij mee. O, Hij houdt er gewoon van om een dienstknecht te hebben waarin Hij vertrouwen kan stellen. Hij zei: “Er is niemand op de aarde zoals hij.” Ziet u? Zei: “Hij is een volmaakt man.” En dat was voordat het Bloed van Jezus Christus werd vergoten. Ziet u? En Hij zei: “Hij is een volmaakt man, hij is rechtvaardig, hij is oprecht, er is niemand zoals hij.”

66 Satan zei: “O, zeker, kijk wat U voor hem hebt gedaan: U hebt hem alles gegeven; hij heeft huizen, hij heeft kinderen, hij heeft vee, hij heeft alles wat hij wil. Zeker, ieder zou U zo kunnen dienen.” Zei: “Laat mij hem één keer hebben, ik zal maken dat hij U in Uw aangezicht vervloekt.”

67 Hij zei: “Satan, hij is in jouw hand, maar neem zijn leven niet.” Nu, dat was Gods vertrouwen dat Zijn profeet Hem niet zou teleurstellen. Ziet u? En Hij vertrouwt u en mij, dat wij Hem niet zullen teleurstellen.

68 En dan heeft Hij, en Hij zei, Hij: “Neem zijn leven niet.” En Satan deed alles, *behalve* zijn leven nemen. Zijn kinderen werden gedood en zijn vee gedood en alles was . . . al zijn rijkdommen waren verloren en hij verloor zijn gezondheid en alles behalve zijn leven; zat daar en schraapte zijn zweren.

69 En zijn vrouw kwam naar de deur en—en Satan ging bij haar binnen en zei: “Gij . . .” Keek daarheen, zei: “Waarom vervloek je God niet en sterf?” Zei: “Je ziet er zo ellendig uit.”

70 Hij zei: “Gij spreekt als de dwaze vrouw.” Ziet u? Nu, hij zei nooit dat ze dwaas was, zei dat ze als een sprak. Ziet u? Zei: “U spreekt als een dwaze vrouw.” Zei: “De Here heeft gegeven en de Here heeft genomen; gezegend zij de Naam van de Here.” Ziet u? Met andere woorden: “Naakt kwam ik in de wereld,” zei hij, “naakt zal ik terugkeren; maar gezegend zij de Naam van de Here hoe dan ook. Ik had niets toen ik hier kwam en ik zal met niets weggaan; maar nog, gezegend zij de Naam van de Here.” O my!

71 Weet u, God zal Satan slechts voor zo lang toestaan ons te verzoeken, en dan wordt Hij er zat van, ziet u. Dus, hij zag dat hij niet kon. . . Satan moest hem toen verlaten. Maar Bildad en zij allen bleven daar nog en zeiden: “Wel, u was een geheime zondaar.”

Maar Job hield voet bij stuk: “Ik ben geen zondaar.” Ziet u?

72 “Job, je hebt. . . je doet. . . je wilt het niet belijden,” ziet u, “want je bent een geheime zondaar, je doet het in het geheim en God straft je ervoor, dus dat is de reden dat de dingen zo met je gaan.”

73 Maar hij zei: “Nee meneer, ik ben geen zondaar.” Want hij bleef vasthouden aan die gerechtigheid van God, dat brandoffer; hij had het geofferd. Dat is alles wat hij moest offeren; dat is alles wat God vereiste.

74 En hebt u het opgemerkt: nadat de Geest van God op de profeet was gekomen, en alles in orde kwam, ziet u, God herstelde *wat* aan Job terug? Hij gaf hem weer zijn. . . waar hij tienduizend stuks vee had, gaf Hij hem twintigduizend stuks vee; waar hij veertigduizend schapen had, gaf Hij hem tachtigduizend schapen. Ziet u? En Hij gaf hem alles weer terug wat hij ooit had gehad.

75 En heeft u het opgemerkt, er stond: “En Hij gaf hem zijn zeven kinderen terug.” Ziet u? Hij gaf Job zijn zeven kinderen. Niet dat Hij hem zeven andere kinderen gaf, maar Hij gaf Job zijn zeven kinderen. Nu, wat was het? Zijn huis: “Gij en uw huis.” Omdat hij rechtvaardig was, omdat hij op alles stond wat God ons gaf, om rechtvaardig te zijn, of hém gaf, was om dat brandoffer te offeren.

76 En hij wist dat dat Gods Woord was en het kon niet falen. Dus hebt u er ooit over nagedacht waar die kinderen waren? Ze waren in de hemel en stonden op hem te wachten. Ziet u? Hij is vandaag bij hen. En God redde Jobs kinderen; zij zaten in de hemel op hem te wachten. Ziet u?

77 Nu, als Job precies naar datgene handelde wat God hem vertelde te doen, het enige wat er was om rechtvaardig te zijn, was om een brandoffer te offeren, dat was rechtvaardig, en Hij redde Job en zijn huis—wat is dan rechtvaardig voor God? “Geloof in de Here Jezus Christus, en gij en uw huis zullen gered worden.”

⁷⁸ Dus als ik geloof voor mijn huis en u gelooft voor uw huis, door dat te geloven, dat wij God vertrouwen, rekent God ons eigen geloof toe—zoals Hij deed met Abraham, of Job, of wie dan ook—als rechtvaardigheid, ziet u. Dus het wordt ons als rechtvaardigheid toegekend en dat is hoe dat “gij en uw huisgezin gered zullen worden.”

⁷⁹ O, ik denk dat het een wonderbaar iets is. Dus dan, niet alleen dat, maar ik blijf volhouden voor iedere broeder, al mijn broeders, mijn zuster; ik blijf niet alleen daarvoor volhouden, maar ik blijf volhouden voor elke persoon die in mijn gemeente is; ik blijf volhouden voor jullie allemaal. Ik wil dat u voor mij blijft volhouden, vanwege de gerechtigheid van geloof. We hoeven geen brandoffer te brengen; Christus is ons Offer. Maar we moeten geloof hebben in dat offer dat Christus bracht, dat Hij ons dit soort belofte gaf: dat “Al wat u de Vader zult vragen in Mijn Naam, dat zal Ik doen. Wanneer gij bidt, geloof dat u ontvangt waar u om gevraagd hebt, en u zult het hebben.”

⁸⁰ Nu, als ik bid dat God deze tienerkinderen zal redden, en ik geloof met heel mijn hart dat Hij het zal doen, ziet u, dat is precies hoe Job stond. Zegt u: “O, kijk naar *dit* kind, hoe hij doet.” Het maakt mij niet uit wat hij doet of wat zij doet, ik heb dat kind nog steeds in de hand van almachtige God gelegd en mijn, “ik en mijn huis zullen gered worden.” Ziet u? Want ik . . .

⁸¹ Ook al zou ik misschien voor hen aan heengaan, maar op de een of andere manier, voordat ze van hier gaan, zal God ze ergens omkeren op het juiste pad; dat—dat geloof ik, op de een of andere manier dat Hij het zo ellendig voor ze zal maken dat ze het wel zullen moeten. Ziet u?

En dat is hoe ik geloof dat “gij en uw huis gered zullen worden.”

⁸² Ik heb velen gezien die . . . Ik heb dat in mijn samenkomsten zien komen. Vaak dat er een ouwe kerel daar naar voren komt die z'n hele leven ruig is geweest dat hij op z'n knieën valt en begint te huilen, opstaat, zegt: “Wel, ik had een lieve oude moeder, o, als ze vanavond in de hemel is—ik weet dat ze naar beneden kijkt en ze blij is om me bij dit altaar te zien.”

⁸³ Ziet u? Wat het is: die oude moeder bad en geloofde. Ziet u, ze is lang geleden heengegaan, maar hier zijn die gebeden, want de gerechtigheid, ziet u: “Gij en uw huis zullen gered worden.” God weet hoe te werken, Hij weet wat te doen; Hij weet hoe Hij alles precies juist moet doen.

⁸⁴ Zoals ik laatst die dag zei, wanneer we geboren zijn uit de Geest van God; God is niet zwak op de ene plaats en sterk op de andere. Als u een kleine zweem van God in u hebt, slechts het kleinste stipje van God, dan hebt u alle kracht: u hebt genoeg kracht in u om een wereld te maken en erin te gaan leven. Maar die kracht wordt natuurlijk bestuurd door geloof; als dat niet zo

was, zouden we allemaal een wereld voor onszelf daar hebben en erin leven. Maar als u een zoon van God bent, of een dochter van God, hebt u de kracht van God binnenin u. Ziet u? Dus dan, u . . . Die wet houdt dat geloof vast aan een bepaald iets.

⁸⁵ Nu, laten we als voorbeeld nemen, wij allen, we zouden zeggen: we hebben ooit gelogen, we zouden stelen, we—we zouden vloeken en zweren en alles doen wat verkeerd is. Wel, op een dag toen we Christus aannamen, wat deed Hij? Hij opende, zodra we Hem aannamen— dat is uit geloof, net zoals Paulus tegen de Romein zei dat hij moest hebben, om te geloven, precies wat Job deed, geloven. Ziet u? En zodra we Christus als onze Redder aannamen, onmiddellijk ontvingen we genoeg geloof tot we wegliepen: geen liegen meer, geen stelen meer, geen bedriegen meer. Ziet u? Nee. Waarom? We zijn boven die zonde uitgestegen waar we vroeger in hadden gereden; er—er werd ons zodanig veel geloof toebedeeld. Waarom? Omdat we geloven dat we gered zijn. Is dat juist? Wij geloven hier dat we gered zijn, dus stijgen we dan daarboven uit omdat we geloven dat we gered zijn.

⁸⁶ Nu, luister hiernaar, net voordat ik tot de vragen kom. Ziet u? Broeder, zuster, ik ga u een klein geheim over mezelf geven. Ziet u? Ik neem aan dat u zich vaak hebt afgevraagd hoe ik die visioenen en dingen zie, waar het door komt. Het is omdat toen hij me die avond ontmoette en me dat vertelde, ziet u, dat dit zou gebeuren, dat ik het geloof—ik geloof het oprecht.

⁸⁷ En als ik naar binnen ga om voor de zieken te bidden, als ik ooit het gevoel kan krijgen dat er iets staat te gebeuren, dat ze op het punt staan om gezond te worden, is het vrijwel altijd precies juist. En dat is hoe wij moeten doen, met onze familie, met waar we ook om vragen: we moeten bidden en God respecteert geloof, ziet u, om het te geloven; we moeten geloven dat het juist is.

⁸⁸ Nu, met dat kleine beetje van God, toen u zei: “Ja, Here Jezus, ik ben een zondaar, ik ben Uw liefde niet waardig, maar U had mij lief, dus aanvaard ik U als mijn Redder.” Meteen, loopt u daaruit weg, en wat is het? U stopt met liegen, u stopt met bedriegen, u stopt met stelen, u stopt met dingen te doen die u niet behoort te doen. Waarom? Omdat u gelooft dat u een Christen bent, en doordat u gelooft dat u een Christen bent, stijgt u van daaruit op, bent u op een ander niveau. Nu, ziet u?

⁸⁹ Nu, als u ziek bent: hier is genezing; u gelooft het gewoon. Nu, u kunt uzelf er niet toe dwingen om het te geloven: het moet iets zijn dat met u gebeurt, net zoals uw bekering—het moet gebeuren.

⁹⁰ Ik vertelde m'n vrouw onlangs hoeveel ik van haar hield. Dus, ik denk niet dat ze wil dat ik hierover spreek, maar ik doe het privé, dus geloof ik dat ik het nu in het openbaar kan doen. Ik vertelde haar hoeveel ik van haar hield, en hoe ik altijd van haar heb gehouden, sinds het allerbegin; ik zei: “Het maakt niet uit. . . .”

Ze zei: “O, Bill.” Ze zei hoe, praatte erover hoe dik ze aan het worden was, haar haar dat grijs aan het worden is.

⁹¹ Ik zei: “Lieverd, je zou zo breed kunnen zijn en geen haar: ik zou nog steeds net zo van je houden.” Ziet u? Omdat er daar iets moet zijn dat u moet—die, u tegen moet komen, dat u van iemand houdt.

⁹² En tenzij die persoon van die andere persoon houdt. . . Dit is voor jullie jonge meisjes die niet getrouwd zijn, zie je, en jullie jongens. Wanneer je dat meisje tegenkomt waar je van houdt en er is gewoon iets dat je weet dat je van haar houdt en dat is gewoon alles, of jij houdt van hem en dat, het maakt je niet uit of hij knap is of hij niet knap is of als zij mooi is of niet mooi, dat maakt niet uit, maar je houdt hoe dan ook van ze— nu, je kunt maar beter opletten, er daar maar dicht bij blijven, want dat is— je komt er daar dichtbij.

⁹³ En ik. . . het. . . Een—een huwelijk gebaseerd op iets anders dan dat zal zeker uit elkaar vallen, of het zal nooit een succes zijn, het zal nooit gelukkig zijn. Nu, ik zei dat om tot één ding te komen dat ik wil zeggen: Vrienden, een bekering, buiten datzelfde om, zal ook niet duren, nee hoor. Wanneer u naar de kerk gaat en—en u zegt: “Wel, ik ga lid worden van de kerk en ik ga me laten dopen.” Als dat niet komt vanuit een hart van liefde voor God daarginds, zal het nergens heen gaan, u zult gewoon— het enige wat u zult doen is lid worden van een kerk en gedoopt worden.

⁹⁴ Maar wanneer u tot Christus bekeerd bent, een liefde tot Christus, dan bouwt u een geloof in Christus op, zoals u dat zou voor uw vrouw of voor uw man. U bouwt een geloof op waarbij u in dat geloof wandelt; ik weet het niet, er is, gewoon iets met u: u hebt gewoon iets dat u daar verankert, ziet u.

⁹⁵ Wel, zo is het ook met Christus. En wat Christus zegt, u gelooft het en u blijft er gewoon bij. En dat is hoe, het heft u er gewoon bovenuit en God brengt het tot stand en vervult Zijn belofte: “Als gij zult geloven in de Here Jezus Christus, zult gij en uw huis gered worden.”

⁹⁶ Dus nu, ik dacht gewoon dat ik dat zou zeggen, en ik—ik heb er te veel tijd voor in beslag genomen, dertig minuten, om dat te zeggen. Maar u weet nu wat ik bedoel, dat is wat het is.

⁹⁷ Als u in de Here Jezus Christus kunt geloven, niet alleen voor redding voor uzelf, voor uw geliefden, voor de genezing van het kind of voor een moeder of voor wat u ook maar verlangt dat juist is, en u weet dat als u iets verlangde dat niet juist was, u—u niet genoeg geloof zou hebben om het God te vragen om mee te beginnen omdat u weet dat het niet juist is, ziet u. Als u oprecht bent en weet dat het juist is dan kunt u het God vragen met een rein hart, wetend dat het geen zelfzuchtig beweegreden is en uw doelstelling en uw beweegreden precies juist zijn, God

dan vragen en als een kind geloven dat u het krijgt en u zult het krijgen. Nu, ik weet dat.

⁹⁸ Nu, ik kwam tot Christus toen ik ongeveer op de leeftijd was van een van deze jongens *hier* geloof ik, toen ik ongeveer twintig jaar oud was, en ik—ik heb Hem heel deze tijd gediend en ik ben tweeënvijftig, word drieënvijftig op mijn verjaardag, en ik kan oprecht zeggen dat ik Christus nooit oprecht om iets heb gevraagd, dat is, dat het, nu, dat ik het Hem werkelijk oprecht heb gevraagd, om iets dat juist was, maar dat Hij het mij gaf of mij vertelde waarom Hij het niet kon doen; en dan later ontdekte ik dat het goed was dat ik het niet kreeg, ziet u.

⁹⁹ Maar onthoud nu: wanneer u in Hem gelooft, heb geloof in Hem en vertrouw Hem; probeer—probeer uzelf niet op te dringen om het te doen, blijf gewoon met Hem en neem het goed door.

¹⁰⁰ Alsof u. . . als ik naar broeder Welch hier zou komen om—om duizend dollar te lenen— ik geloof dat ik het niet zou kunnen krijgen, want hij zou het misschien niet hebben, maar als hij het had en ik—ik het kon krijgen. Nu, zou ik komen en proberen de zaak uit te leggen, zou ik komen zeggen: “Welch, geef me er duizend.” Dat is geen manier van doen. Dat is geen manier om God te vragen. Zou ik naar hem toe gaan, zou ik tegen broeder Welch zeggen: “Kan ik eventjes met u spreken, broeder Welch?”

“Zeker, broeder Branham.”

¹⁰¹ Even naar de kant gaan en neer gaan zitten, zou ik zeggen: “Broeder Welch, het eerste wat ik u wil vragen is: Hebt u duizend dollar waar u bij zou kunnen voor mij?”

Wel, hij, als hij. . . we—we zijn vrienden, of zou hij het mij vragen, of ik het aan hem, of een van u broeders, zou het net zo wezen, zouden we zeggen: “Ja.”

¹⁰² “Nu, hier is waarom, wat ik wil,” ik zou het uitleggen en het hem laten zien. Ik zou zeggen: “Broeder Welch, ik zit hier in een samenkomst, ik zit met een heel groot probleem: ik—ik moet de stad verlaten en zit voor duizend dollar in de schulden; ik—ik moet het geld gewoon ergens vandaan hebben; de Here heeft het op m’n hart gelegd om naar u te komen.” En ik zou het u uitleggen. “Nu—nu, van een andere samenkomst die ik op een bepaalde plaats had, heb ik duizend dollar die binnen zal komen, wat over ongeveer drie maand zal zijn, dat ik u kan betalen; ik zal u er rente voor betalen, als u dat wilt.

¹⁰³ En het hem gewoon allemaal voorleggen en het hem uitleggen waarom. “Ik wil die stad niet zo verlaten: het staat slecht op mijn naam als ik dat doe, en dan gaan ze zeggen: ‘Hij is niets anders dan een bedrieger en een *dief*, en—en de stad te verlaten en geld schuldig zijn.’” Ziet u wat ik bedoel? Ik zou het aan u uitleggen, erbij gaan zitten als een broeder en er met u over praten.

104 Wel, ik geloof dat als ik dat zou doen, en—en u mij mag zoals u dat hier doet, dat u alles zou doen: u zou een auto verpanden of iets uit het huis verkopen om het geld te krijgen. Nu, ziet u, u zou het doen, ieder van u zou dat, en ik zou het voor u.

105 Maar, het zou, het—het juiste om te doen is ernaartoe te gaan en met elkaar te zitten en het te bespreken, u—u het te laten weten, ziet u, onze gevoelens aan elkaar uit te drukken: “U bent mijn vriend, dat is de reden dat ik naar u toe kom.”

106 Nu, zo is het ook met Christus, om te zeggen: “U bent mijn Here, ik—ik—ik ben ziek. Ik. . . de—de dokter zegt dat hij niets voor mij kan doen, maar—maar ik weet dat U het kunt, want U bent mijn Heer.” En—en er gewoon—gewoon met Hem over spreken, totdat u dan voelt dat—dat u het ontvangt, en dat is uw geloof: “Geloof is de vaste grond van dingen die men hoopt, het bewijs van dingen die men niet ziet.”

107 En ik, wanneer ik me zo voel, is het net zo goed alsof ik het heb, zeker, ik ga door, want ik heb het, ziet u, ik, nu, Hij heeft het mij al beloofd dat ik het heb, dus dat—dat maakt het vast, en ik blijf gewoon vasthouden en wachten; uiteindelijk, voor u het weet, hier komt het neerstromen vanuit de hemelse galerijen en u—hebt u het.

108 Maar dat is het, ziet u: “Gij, en uw huis zal gered worden.” En als u ze niet allemaal gered ziet voordat u de aarde verlaat, zult u. . . zullen ze daar zijn wanneer u. . . de tijd, wanneer de grote Komst komt, zal het er zijn.

109 Nu, begrijpt u wat ik bedoel? Ziet u? Het is door geloof dat we alles doen—geloof in de Here. Geloof in de Here voor een baan, geloof in de Here om te zoeken naar de. . . om u de vrouw te geven die u moet hebben, geloof in de Here om u de man te geven met wie u moet trouwen, geloof in de Here om u wat nieuwe meubels te sturen, of als het—als het vat leeg raakt en de kruik droog wordt, en er geen eten is en de kinderen honger hebben: geloof in de Here. Geloof in de Here voor wat dan ook, ziet u, zolang het juist is, geloof gewoon in de Here, en “gij zult,” ziet u, het zal komen. Ik heb het nog nooit zien falen, in heel mijn leven. God zegene u.

110 Wat als u enkele van die vragen voor me zou voorlezen? Zou u ze voor me kunnen lezen? Ik—ik hoop dat ik deze juist krijg. Ik wil u nu niet te lang houden, ongeveer, misschien ongeveer tien minuten en—en—en hem, Jimmy, wat tijd te geven om ze daar te bestuderen om te zien of. . . En ze gaan mij ze regelrecht, rechtstreeks vragen, en als ik ze dus niet kan beantwoorden, wel, zult u het wel begrijpen.

111 Maar u begrijpt wat ik nu bedoel, om te geloven? “Geloof in de Here Jezus Christus en gij en uw huis zullen gered worden.” Geloof voor uzelf en geloof voor uw huis, en u zult het hebben. Stel: “Wel, de dokter zei dat ik niet beter kan worden.” Wel, als

gij in de Here kunt geloven, kunt u beter worden. “Wel, ik zit zonder werk.” Maar als u in de Here gelooft, ziet u, dan zult u werk hebben. En: “Ik—ik weet niet wat ik met *deze* situatie aan moet.” Geloof in de Here.

¹¹² Kijk hoe het nu staat met mij en m'n vrouw daar; ik heb altijd gedacht dat de Here wilde dat ik Jeffersonville zou verlaten. Nu is het tot een punt gekomen dat ik mezelf gewoon aan Hem moest toevertrouwen, dus hier ben ik, Hij weet waar ik ben, hier vanavond, dus . . . en waar Hij ook wil dat ik heen ga: ik zal gaan; en wat Hij ook wil dat ik doe: ik zal het doen; en ik zal daar zijn totdat Hij het me zegt, ziet u.

¹¹³ Goed, Jimmy, heb je ze, mijn jongen?

[Broeder Jimmy Evans leest de vragen voor broeder Branham voor—Red.]

[Wanneer de Opname plaatsvindt, zal de hele familie van de gelovigen, vrouwen en kinderen, gaan? Zij zijn in het geloof en vertrouwen in Jezus Christus als Heer.]

¹¹⁴ Ja, ja. **Zal heel de familie erin gaan, in de—in de Opname?** Ziet u, ja. Ziet u? Nu, als het is opgevallen, de Opname zal iets universeels zijn. En, hebben jullie allen die les zondag goed meegekregen? Hebben jullie allen het allemaal goed kunnen begrijpen, hoe dicht bij de tijd dat we zijn: *De zeventig weken van Daniël?*

¹¹⁵ Jullie waren daar allemaal zondag, nietwaar? Ja? Goed. Wel, ik denk, broeder Welch, dat u de band ervan hebt, en sommigen van u zouden het kunnen afspelen. En—en u hebt er de tekening van, geloof ik, nietwaar? En u kunt het gewoon uittekenen en—en voor degenen die hier niet waren en het misschien aan hen uitleggen, ziet u, zodat zij—ze het kunnen begrijpen. Ik wil dat u ziet, alleen door de Schriften, dat ik er geen enkel woord over te zeggen heb; de Schriften bewijzen het gewoon dat we—we in de eindtijd zijn.

¹¹⁶ Nu, wij spraken vandaag, de broeders. U zegt: “Wel, broeder Branham, als u gelooft dat de Opname zo dichtbij is, waarom gaat u dan vissen?” Als ik er met m'n hoofd constant mee bezig zou zijn, zou je er bijna gek van worden, wanneer je denkt aan de tienduizenden mensen hier in zonde die Christus niet kennen, en ik erbij denk: “Hier ben ik, wat kan ik doen?”

¹¹⁷ Maar hier is wat ik denk: ik kan niet één redden tenzij God hen riep. Ziet u? Ik zou het niet kunnen doen, en ik zou ze toch niet kunnen redden. Maar: “Al wat Mij de Vader gegeven heeft, zal tot Mij komen.” Dus als Hij mij niet zegt waar ik naartoe moet gaan, wat kan ik dan doen? Ziet u?

¹¹⁸ Dus wat ik doe, is gewoon er niet—niet erover zitten te piekeren: dat zou erger zijn dan ooit. Ik ben er blij om; ik ben

gewoon—gewoon helemaal ingepakt en klaar, weet u: “Wanneer het komt, Here, hier ben ik.” Ik ben gewoon aan het wachten.

119 En nu, hier is wat er gebeurt. De—de opgenomen heiligen, zoals u zondag op de tekening zag. . . Nu, de vroege Pinksterbroeders, of de late Pinksterbroeders, geven die, die kerken van toen niet genoeg ruimte daar, geloof ik. Maar ik geloof dat iedere wedergeboren Christen. . . En hoe worden we wedergeboren? Wanneer we in de Here Jezus Christus geloven, ziet u, en aanvaarden. . . Nu, ik geloof niet dat slechts omdat u het in uw gedachten zegt dat u gelooft; ik geloof dat uw leven het zegt of u werkelijk een Christen bent of niet. Ik. . . U zegt: “Wat. . .”

120 Vandaag, de dame daar zei het een of ander over een—een Christen te zijn, of het een of ander, en ze zei: “En welke denominatie?” Ziet u, gelijk willen ze weten welke denominatie.

Ik zei: “Ik behoor tot geen denominatie, gewoon een Christen.” Ziet u?

121 Een Christen. . . u zegt: “Wel, een *Christen* betekent een ‘Campbell-aanhanger.’” Nee, dat is—dat is. . . ze noemen ze gewoon “Christelijk,” maar dat betekent niet “Christelijk.” Ik ken heel wat mensen die volgens mij behoren tot wat de Christelijke kerk genoemd wordt die geen Christenen zijn. En de Christelijke predikers zullen u hetzelfde vertellen over de Christelijke kerk, dat ze vele leden hebben die geen Christenen zijn.

122 Maar *Christelijk* is niet een kerk waar je bij hoort, het is een ervaring die u hebt gehad van geboren te worden in de familie van God.

123 Nu, bemerk daarin: de Opname zal universeel zijn, want Hij zei: “Er zullen twee in het veld zijn, en Ik zal één nemen en één achterlaten. Er zullen twee in het bed zijn; Ik zal één nemen en één achterlaten.” Ziet u, wanneer het donker is aan de ene kant van de aarde, waar er twee in het bed zijn, zal het oogsttijd zijn aan de andere kant van de aarde, wanneer er twee in het veld zullen zijn. Ziet u? En het laat zien dat er één grote Opname zal komen die er uit de wereld komen zal. Ziet u? “Twee in het veld, en Ik zal er één nemen en één achterlaten. Twee in bed, Ik zal er één nemen en één achterlaten.”

124 Nu, we—we zien dat. . . En dan iedereen die in het Boek gevonden werd en geschreven stond, werd bevrijd in die dag van die, vóór die verdrukking. Dus als uw kinderen, uw moeder, uw geliefden, wie ze ook zijn, als hun naam geschreven staat in het Boek des Levens des Lams, mijn dierbare kinderen, zullen jullie daar zijn.

125 Ongeacht waar we ons bevinden—als—als ik in het buitenland vlieg, en het—het vliegtuig in de lucht ontploft en ik, u niet eens één stukje van mij vindt, in dit lichaam— dat zal

er niet één ding mee te maken hebben. Ziet u? Ik zal daar hoe dan ook zijn. Maak u zich daar geen zorgen over, ik zal daar zijn om u de hand te schudden en—en de Here met u te prijzen, Hem Koning der koningen en Here der heren te kronen. Ziet u?

¹²⁶ Ik neem aan misschien dat van Paulus' lichaam er zelfs geen stofdeeltje nauwelijks van over is, maar al de elementen die deel uitmaakten van zijn lichaam zijn ergens, dus, ze zullen die dag bijeen gehaald worden.

¹²⁷ Wanneer u sterft, sterft u eigenlijk niet—een Christen kan niet sterven; er bestaat niet zoiets als de dood voor een Christen, niet in de Bijbel.

¹²⁸ Zoals toen Lazarus, Hij zei. . . ze zeiden. . . “Onze—onze vriend Lazarus slaapt,” zei Jezus. Ziet u? Hij zei nooit dat hij dood was, zei: “Hij slaapt.”

Zij zeiden: “O, nou, als hij slaapt, dan—dan neem ik aan dat het goed met hem gaat; het moet dan beter met hem gaan.”

¹²⁹ Dus moest Hij hun taal spreken. Hij zei, nu, met andere woorden: “In uw eigen taal: hij is dood. En Ik ben blij om uwentwil,” dat Hij daar niet was, “Ik zal hem gaan wakker maken.” Ziet u? O ja. Ziet u? Slapen, ziet u, Hij had nog steeds de Zijnen, ziet u? “Om uwentwil, volgens uw manier van denken, is hij dood, maar voor Mij is hij aan het slapen en Ik ga niet—Ik ga hem niet doen opstaan, Ik ga hem gewoon wakker maken.” Ziet u? “Ik ga hem wakker maken.”

¹³⁰ En, dus, is het u opgevallen, toen Jezus Zelf stierf. . . Ziet u, er zijn drie delen van het lichaam, eh, ziel, eh. . . drie delen van ons: ziel, lichaam en geest, zoals u zag in de *Zeven Gemeentetijdperken* hoe ik het uitgetekend had; vijf ingangen tot het lichaam: zien, proeven, voelen, ruiken en horen; en geweten, enzovoort, tot de ziel; en—en dan tot de geest is er is één weg: dat is uw eigen vrije morele keuze, dat is “een beslissing nemen,” ziet u: u kunt het afwijzen of—of u kunt het aannemen.

¹³¹ En dus nu, wanneer een persoon Christus aanneemt en gered is: uw hele huisgezin, uw hele gezin, elke familie van de aarde, zal gered worden, nu, wanneer, of naar binnen gaan.

¹³² Toen Christus stierf, vertrouwde Hij Zijn Geest aan God toe voordat Hij het—het kruis verliet. Hij zei: “In Uw handen beveel Ik Mijn geest.” En de Bijbel zei: Zijn Ziel ging naar de hel, en predikte (dat is Zijn geweten en wat Hij was) tot de geesten die in de gevangenis zaten, en Zijn lichaam ging naar het graf.

¹³³ Nu, ziet u, Hij bevond Zich achter een barricade van Schriftplaatsen; Hij kon gedurende drie dagen niet opstaan. En Zijn Geest was *hier* in de tegenwoordigheid van God. Nu, ná drie dagen werd die barricade neergehaald, omdat de Schrift vervuld was, en Zijn Geest ging naar de Ziel en de Ziel ging naar het lichaam, Hij stond op. Hij zei, voordat Hij stierf zei Hij: “Ik heb

macht om Mijn leven af te leggen, Ik heb macht om het weer op te nemen.”

¹³⁴ Nu, denk er eens over na. Ieder hier is voor zover ik weet een Christen—nu, kijk: hetgeen wat nu in u is, de Geest die nu in u is, is dezelfde Geest die u zal doen opstaan. U hebt macht om uw leven af te leggen, u doet het nu voor Christus, en dan hebt u macht om het weer op te nemen. Ziet u? U hebt macht om het af te leggen en macht om het op te nemen, want het is dezelfde Geest van God die in u is, Die u doet opstaan, is dezelfde Geest van God die in Christus was, die Hem deed opstaan. Dus u hebt macht om het af te leggen, u hebt macht om het weer op te nemen.

¹³⁵ En wanneer u sterft of, en u . . . onze geliefden of iemand vóór ons heengaat: zij zijn niet dood— hun geest is bij God; hun ziel is onder het altaar van God; hun lichaam is in het graf en ze weten precies waar het is.

¹³⁶ Dus wat gebeurt er? Wanneer de Schrift helemaal vervuld is, zoals er in de Bijbel stond: “Deze zielen onder het altaar die riepen: ‘Here, hoe lang, hoe lang?’” Ze willen terug naar de aarde komen en in lichamen zijn. Hij zei: “Nog eventjes langer totdat uw mededienstknechten hebben geleden zoals u dat hebt voor het getuigenis van Christus.”

¹³⁷ Dan, ziet u, wanneer dat Schrift vervuld is, dan dalen die geesten daar regelrecht neer onder het altaar en nemen die ziel op; die ziel gaat regelrecht neer en pakt het lichaam op, en daar bent u er, weer opgestaan. Denk er eens over na: de Heilige Geest Die er vanavond in dit gebouw is, de Heilige Geest Die *hier* in mijn hart is, zal mij opwekken op de laatste dag.

¹³⁸ Deze Heilige Geest Die nu in mij is, zal ervoor zorgen dat ik een jong, onsterfelijk lichaam heb, en nooit . . . De Heilige Geest Die in u is, zal ervoor zorgen dat de grijze haren zullen vervagen en wat het ook is. En u . . . en de ouderdom—als u zo oud bent en de bakkebaarden die neerhangen en u zo loopt, dat maakt helemaal geen verschil; diezelfde Heilige Geest in u zal u gewoon in een oogwenk terugbrengen op die Dag, gewoon naar een jonge man en vrouw; dat is de Bijbel. Dat is waar.

¹³⁹ De Geest die in ons is, nú—nu; niet Eén die *zal* komen, degene die *nu* in ons is. Het is God, in u, nu. En Hij zal u doen opstaan . . . U kunt uzelf doen opstaan. En waarom kunt u het nu niet doen? Want, ziet u, er zijn Schriftgedeelten die u vasthouden, u moet wachten tot de Opname.

¹⁴⁰ Ziet u, daar bent u, u moet precies daar blijven. Ziet u? U wordt niet toegestaan om zo hoog te komen; als het zo zou zijn, nou, zouden we, zei ik, zouden we ons een kleine privéwereld bouwen; u zou op de ene wereld leven en ik op een andere en dan zou er geen Komst van de Here Jezus zijn. En wat zou het zijn? Ziet u?

141 Maar u hebt macht om het te doen. Slechts de allerkleinste schaduw van—van God zou alles kunnen doen, want ziet u, Hij—Hij is almachtig. U weet wat *almachtig*. . . ? Hij is oneindig, oneindig; oneindig en almachtig. Dat is, *oneindig*: er is gewoon geen, wel, u—u—u kunt het gewoon niet uitleggen, weet u. *Oneindig* is gewoon, zoals op een camera, oneindig, het is gewoon van *daar* af aan. En dan: *almachtig* is “alvermogend.” Hij is altijd. . .

142 Toen ik daarginds stond en door een kijker keek en ik kon honderdtwintig miljoen jaar lichtruimte zien, toen die—toen die astronoom me had meegenomen om, me die avond door die grote kijker liet kijken, kon honderdtwintig miljoen jaar lichtruimte zien.

143 Wel, als u het over Jupiter en Mars hebt en deze sterren die u nu ziet, wel, tjonge, bedenk wat honderden- . . . Licht reist rond, wat is het? Honderd- . . . ? Driehonderdduizend kilometer per seconde, driehonderdduizend kilometer per seconde, en duurt honderdtwintig miljoen jaar. Oef! Per één seconde, driehonderdduizend, en werk het uit tot honderdtwintig miljoen jaar. En wat hebt u dan? Dat zijn kilometers. O, tjonge! Het geeft ons gewoon het gevoel dat je—dat je slechts . . . Ziet u?

144 Maar nu, en dan, daar achter zijn er evenveel manen en sterren als er . . . En Hij houdt ze vast met de kracht van Zijn eigen Woord. En precies datzelfde dat hen vasthoudt, is in u, als Christen. O, tjonge! Ziet u, ziet u, daar hebt u het. Dus daar . . . dat is wie u bent.

145 Ziet u, mensen proberen te denken: “Wel, ik ben een Christen, ik zal wel overal als een hond behandeld moeten worden.” Nee, dat hoeft u niet. U bent een Christen, broeder! Dat is het hoog- . . . U bent een zoon van God. Onze Vader is Koning, zeker. Amen. En onze Vader, omdat Hij Koning is: wij zijn—wij zijn Zijn zonen; wij zijn prins en prinsessen, amen, van een Koning. Ziet u? Het hoogste dat er is, het hoogste dat kan zijn, de Geest van onze God Zelf is in ons. Dat is het.

146 Dus, wat maakt het ons uit wat hier gebeurt? Ziet u, dáár is de plaats die telt, dit is slechts een test-tijd; wanneer Vader klaar is, laten we dan gaan, laten we naar huis gaan. Ziet u? Dus, wat voor verschil maakt het uit?

147 Dus dan, daarmee: geloof in de Here Jezus Christus, als uw kinderen niet gered zijn, tot ze gered worden. En Jezus zei, nu onthoud, Johannes 5:24: “Hij Die Mijn Woorden hoort en gelooft in Hem Die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en zal niet tot het oordeel komen.”

148 Als hij dan niet tot het Oordeel komt, waar gaat hij heen? In de Opname. Ziet u? Omdat dat het Oordeel is, na de Opname. Ziet u? “Zal niet in het Oordeel komen, maar is uit de dood overgegaan in het leven,” omdat hij geloofd heeft in de Here Jezus

Christus. Is dat niet wonderbaar? Dus zij—uw kinderen zullen daar bij u zijn, uw geliefden zullen daar bij u zijn en ik hoop dat ik daar bij u ben. Amen.

149 Goed, heb je er daar *nóg* een, Jimmy jongen?

[Wij begrijpen dat de wereld door geloof werd gemaakt. Wilt u alstublieft wat over geloof uitleggen?]

150 Een wereld werd gevormd. Nu, in Hebreeën ontdekken we dat, we begrijpen dat de wereld gemaakt werd door—door dingen die niet zichtbaar zijn.

151 Nu, ik—ik zal proberen snel te zijn, want ik was me niet bewust van al die kleine, al die vragen daar. Nu, laten we even, even op een kleine reis teruggaan. En—en het is al tien en ik heb Mama gezegd dat ik om tien klaar zou zijn om te gaan. Bent u—bent u te slaperig om even een ogenblik te wachten, of te moe? Ziet u?

152 Wel, kijk: voordat er ook maar iets was, laten we eens zien, voordat er een licht was, voordat er een wereld was, voordat er een ster was, voordat er een atoom was, voordat er een molecuul was, was er God. Wie is deze Persoon, God? Is Hij lucht, is Hij licht, is Hij . . . ? Hij is God, dat is gewoon alles wat je kunt zeggen. Ziet u?

153 Denk eens na, een molecuul, er is, in één klein atoom zijn er *zoveel* moleculen. Ziet u? En dan verder dan de molecuul, voordat er zelfs maar één van hen bestond, was er nog steeds God. Hij was alles, vulde alles. Ziet u?

154 Nu, in deze God, nu gaan we—we gaan Hem een kleine—een kleine vorm geven zodat u het kunt zien, nu, in deze—deze Persoon God, in deze Persoon was er, waren er attributen; en die attributen waren om Vader te zijn, was om een Genezer te zijn, was om een Redder te zijn; dat is wat er in deze grote Persoon nu was, Die bestond voordat er een molecuul of wat ook bestond, toen er nog geen moleculen waren, maar er was nog steeds God.

155 Nu, daarbinnen waren attributen om Vader te zijn, om een Zoon te zijn, om een Redder te zijn, om een Genezer te zijn, om al die dingen te zijn. Nu, deze Persoon die dit heeft . . . Nu, als deze Persoon, God . . .

156 Nu, wat Hij deed: het eerste wat Hij maakte, stel, voor zover wij weten, het kleinste tot waar wij kunnen afbreken, was een molecuul. En nadat Hij een molecuul had gemaakt—Hij maakte er honderd miljarden van in één seconde. Gewoon, wat deed Hij? Hij sprak het, in bestaan. En nu, u . . . Hier zou een goede les hier zijn, als we maar tijd hadden om erop in te gaan. Ziet u?

157 Nu, Hij sprak het, en toen Hij zei dat het moest gebeuren, begonnen moleculen rond te draaien. Toen zei Hij: “Laat er atomen zijn.” En er zijn atomen, wetten, en ze blijven nog steeds

onder die wet, ze bewegen zich nog steeds voort, alles beweegt zich voort volgens Gods wetten.

¹⁵⁸ Zoals de man over wie ik u vertelde, de oude man waar broeder Banks Wood en ik naartoe gingen, weet u, om hem te zien. Hij had het over de . . . “Hoe . . . ?” Ik vroeg hem, hij was een ongelovige, en ik vroeg hem: “Hoe komt het dat dat sap in augustus de boom verlaat en de wortels in gaat? Waardoor gebeurt dat?” Hij . . . “Hoe komt het dat de bladeren bruin worden?”

Hij zei: “Omdat het sap . . .” zei hij.

“Wat—waarom gaat het sap naar beneden?”

Hij zei: “Wel, het is gewoon, het gaat naar beneden.”

Ik zei: “Wat als het niet naar beneden gaat?”

Zei: “De boom zou sterven.”

¹⁵⁹ Ik zei: “Wel, welke Intelligentie laat dat sap naar beneden de wortels in gaan? Zet een emmer water op de paal en kijk of dát in augustus naar onderen gaat.” Ziet u? Ik zei: “Welke Intelligentie laat dat sap de boom verlaten en naar de wortels gaan? Iets vertelt het om daar naar beneden te gaan of het zal bevroren en sterven, die boom zal sterven.” Ziet u? “En we hebben nog geen koud weer of zo gehad. Maar het . . .”

Hij zei: “Wel, het—het is gewoon de natuur.”

“Wel—wel, wat is de natuur? Vertel me wat de natuur is.” Ziet u? De natuur is een wet van God—ja, het is een wet van God.

¹⁶⁰ Nu: geloof is een wet van God, ziet u, net zo. Al deze kracht van God waar we het over hebben, is voor ons toegankelijk door geloof: “Alle dingen zijn mogelijk. Zeg tot deze berg: Word verzet en twijfel niet in uw hart. Geloof dat wat u zei, zal geschieden: u kunt het hebben.” Toegankelijk, als u de wet hebt, daar is het, ziet u, de wet is geloof, dat alle dingen bestuurt.

¹⁶¹ Nu: God, door Zijn wet, heeft moleculen gemaakt, dat is een wet van God; toen maakte God atomen; toen, van daaruit, maakte God een zon; daaruit, uit de zon, sterren gemaakt; uit de ster . . . (Dat zijn kleine stukjes van de zon die ervan afvliegen.) Wat had Hij? Helemaal daar terug zijn Zijn attributen die zich vertonen.

¹⁶² Toen kwam er een wereld, en na de wereld kwam er een schepping, en na de schepping kwam er een wet vóór de schepping. Nadat er een wereld was . . . Wat laat deze wereld . . . ? Hoe kan iemand het uitleggen? Draai een bal hoe u maar wilt, gooi hem in de lucht: het zal geen twee omwentelingen maken— en laat het een miljard omwentelingen per seconde doen— het zal geen twee keer op dezelfde plaats draaien, en toch hebben we geschiedenis van zesduizend jaar dat deze wereld nooit één

keer gemist heeft, draait precies vierentwintig uur, en hangt in het niets. Ziet u?

¹⁶³ Wat is dat? Deze grote Persoon, voordat er een wereld was. . . . Voordat er een wereld was— dat is die grote Persoon daarbinnen, een wet van God die het laat draaien. Dezelfde wet van God—Hij sprak het gewoon in bestaan; Hij is een Schepper, Hij scheidt. Ziet u? En dat is hoe de wereld gemaakt werd zonder. . . . Door geloof maakte God de wereld, want Zijn éígen geloof, ziet u, heeft de wereld gemaakt. En dat is hoe. . . .

¹⁶⁴ Nu, Hij, of zie, Hij ging verder en maakte de mens en al de dieren tot Hij bij zonde kwam, maar Hij kon zonde niet maken, want Hij kan niet rechtvaardig zijn, en de Vader der gerechtigheid zijn, en zonde maken. Dus weet u wat Hij deed? Hij maakte de mens naar Zijn eigen beeld, en wetende dat hij zou vallen, maar plaatste hem op een basis van vrije morele keuze. Hij zei: “Nu, raak *deze* boom niet aan.”

¹⁶⁵ Nu, Hij kon niet zeggen. . . . Nu, Hij wist dat hij hem zou aanraken, maar Hij kon hem niet. . . .? . . . om hem aan te raken, want Hij zei: “Raak *deze* Boom aan en u leeft, raakt u *deze* boom aan en u sterft.” Ziet u?

¹⁶⁶ En Hij wist dat de mens zou falen, maar toch kon Hij hem niet doen falen; hij moest het doen op zijn eigen. . . . dus—dus dat maakt God rechtvaardig, ziet u—de mens viel zelf. Nadat Hij hem zo dicht bij Zichzelf had gemaakt— Hij plaatste hem op een basis van vrije morele wil en daarom, daar is waar hij viel: door zijn eigen vrije morele wil handeling viel hij.

¹⁶⁷ En vandaag: ieder van u kinderen, en ieder van ons volwassenen, wordt bij diezelfde twee bomen geplaatst; we kunnen leven aannemen of het weigeren. Ziet u? Dus sprak God het gewoon in bestaan en de wereld werd gevormd— deze vloer hier is Gods Woord, dit ding *hier* is Gods Woord, onze lichamen zijn Gods Woord, en alles wat er is, is Gods Woord, ziet u, want het is allemaal van God afkomstig.

¹⁶⁸ Goed meneer. Nu—nu, als dat niet juist is, als dat het niet opheldert, wel, u—kunt u mij een briefje schrijven en het naar de kerk meebrengen als u wilt.

¹⁶⁹ Goed, broeder Jimmy.

[I Korintiërs 16:22, leg uit.]

¹⁷⁰ Even zien, I Korintiërs 16:22. Goed meneer, even een ogenblik. Deze—deze kleine—deze kleine studies in de Schriften zouden ons werkelijk kunnen helpen. Het zou—het zou u kunnen sterken en u—u sterke, machtige mannen maken.

¹⁷¹ Zestien zei je, zoon? [Leeg gedeelte op de band—Red.] “. . . laat hem. . . .” O, lieve help, ik weet niet of ik die naam kan uitspreken of niet. A-n-a-t-h-e-m-a M-a-r-a-m-a-t-h-a. Heeft iemand een andere Bijbel, kijk hoe het wordt afgebroken. Dat

is *anathe*-. . . Wat blijft? Klinkt alsof dat het zou zijn. Wat is het, Fred? Neem de—neem een andere—heeft iemand een andere Bijbel? Kijk of het daarin staat.

¹⁷² Anathema. Wel, wat is een *anathema*? Welnu, daar hebt u mij verbijsterd. Weet u het, Fred? Is er iemand, weet iemand van jullie wat *anathema* is? Hebt u een woordenboek? We kunnen het zo dadelijk vinden—haal een woordenboek.

¹⁷³ Goed, terwijl hij die neemt, misschien kan ik een andere beantwoorden. Goed, meneer.

[Leg uit: “Ik zag Satan in bliksem uit de hemel vallend.”]

¹⁷⁴ “En ik zag Satan uit de hemel vallen als bliksem.” In Lukas is waar. . . staat er een Schriftgedeelte daar? Gewoon, wel, ik veronderstel dat dat het is.

¹⁷⁵ “Ik zag Satan als bliksem uit de hemel vallen.” Welnu, die. . . nu, ik zal dit even wat schetsen, en als het niet voldoet, laat—laat me het dan gewoon weten en dan zal ik in detail gaan. Herinnert u zich. . .? We—we zullen dat krijgen wanneer we erop komen, verderop in de Schriften in onze studie daar, daarover.

¹⁷⁶ Weet u, Jezus. . . Dat was onmiddellijk nadat Jezus Zijn discipelen macht had gegeven over onreine geesten en zij gingen op weg en wierpen duivelen uit. Stuurde ze twee bij twee, en Hij zei: “Ga niet naar de heidenen, maar ga liever naar de verloren schapen van Israëel. En als u gaat, predik dan het koninkrijk des hemels; en genees de zieken en werp duivelen uit,” enzovoort. Wel, toen—en toen kwamen zij terug, verheugd, verblijd (Nu, u die de vraag gesteld heeft, weet dat het daar staat, ziet u.) kwamen verblijd en verheugd terug. En Hij zei—en Hij zei: “Verheugt u niet dat uw namen, eh, verheugt u niet omdat duivels u onderworpen zijn, maar verheugt u omdat uw namen geschreven staan in de hemel.” Hij zei: “Ik zag Satan uit de hemel vallen als bliksem.”

¹⁷⁷ Ziet u, de kracht van die gemeente die voorwaarts ging, had het hele koninkrijk van Satan gewoon verstoord, ziet u. En Hij zag hem toen hij van zijn plaats viel, omdat God opnieuw macht had gegeven aan Zijn gemeente, om te. . . Hij zag hem als bliksem uit de hemel vallen. Hij werd regelrecht uit de heilige plaatsen en alles geworpen, ziet u, door de macht van die—die macht van die gemeente, van dat zij macht hadden. Jezus zei: “Ik geef u macht over onreine geesten.” Ziet u? En ze hebben het koninkrijk van Satan werkelijk overhoop gehaald. Wat zouden we er vandaag mee kunnen doen? O, prijs de Heer!

¹⁷⁸ Goed, broeder Jimmy, misschien hebt u er nog een?

[Leg uit: “bloed tot aan het hoofdstel van de paard. . .,” in Openbaring.]

¹⁷⁹ Hoofdstel-bitten, de Armageddon, mm-hm, in Openbaring. Nu, in de laatste dagen—we komen tot een tijd wanneer Titus

in 70 na Christus de muren van Jeruzalem innam, en de muren van Jeruzalem neerhaalde. Ze beweren dat er zoveel bloed werd vergoten, onder die, tegen een miljoen of meer Joden die zich binnen de muren bevonden, tot ze zelfs vrouwen, baby's hadden gedood; wel, het was zo erg tot ze . . .

¹⁸⁰ Ze hadden de Heilige Geest afgewezen. Zie, nu, God, toen Hij . . . Toen ze Christus afwezen en Hem een Beëlzebub noemden, zei Hij: "Ik vergeef u daarvoor;" ziet u: "Ik zal het u vergeven, maar," zei, "op een dag zal de Heilige Geest komen" om hetzelfde te doen wat Hij toen deed. Zei: "Een woord daartegen zal niet vergeven worden."

¹⁸¹ Wel, wat deden ze op de dag van Pinksteren toen ze die mensen zagen schreeuwen en dansen en zich gedragen alsof ze dronken waren en schreeuwden en jubelden en tekeer gingen? Wat zeiden ze? Ze zeiden: "Ze zijn vol wijn, ze zijn dronkaards," en zo allemaal, Handelingen 2. En ze lachten hen uit en noemden ze van alles. Wat gebeurde er? Het verzegelde hen buiten het Koninkrijk van God. Ziet u?

¹⁸² En toen, toen die belegering van Jeruzalem kwam—nu, we gaan dat in Openbaring 7 krijgen, we zullen er gelijk op terugkomen, wie de vraag ook heeft gesteld, we komen er zo op terug, en dan, en toen ze, Titus de muren innam—de geschiedenis zegt, door—door Josephus, de vroege geschiedschrijver die wandelde in de dagen van onze Here Jezus, en hij was een groot geschiedschrijver—hij zei dat zelfs dat het bloed vloeide, gewoon uit de poorten stroomde op die manier—ze doodden er zovelen van hen daarbinnen in één keer toen ze naar binnen gingen.

¹⁸³ Nu, de Bijbel voorspelt dat in de laatste dagen dat Hij Katholicisme, Romanisme, en al die dingen, en die, communisme, en hen allemaal samen in de valleien van Megiddo daar zal insluiten totdat er zo'n slachting onder hen zal zijn totdat het bloed zal vloeien tot aan het bit van een paard . . . hoofdstel van een paard. Ziet u, dat is in Openba- . . . dat zal zijn in . . .

¹⁸⁴ Maar dank zij de hemelse Vader; ik denk niet dat we hier zullen zijn, door Zijn genade zullen we er niet zijn; we zullen dan in de heerlijkheid zijn, ziet u. Dat zal gebeuren direct nadat de—de—de twee profeten hebben geprofeteerd in de slag van Armageddon. Dat is wanneer deze—wanneer deze heidense naties zo goddeloos worden, maar door blijven gaan, en het verbond van kerken en al dit samenkomt en God de gemeente, de uitverkoren gemeente, uit elkeen naar huis zal halen. En al de slapende maagden zullen wachten- . . .

¹⁸⁵ Nu, dat bit van dat hoofdstel daar zal vanuit de slapende maagden komen en zij allemaal in die dag, en communisme, wanneer ze daar allemaal zullen vergaderen, en God zei dat Hij met hen zou pleiten zoals Hij deed in—in de dagen van weleer,

weet u, daar in die vallei. En dat is waar het tot de hoofdstellen van de paarden zal doorwaden.

¹⁸⁶ Hebt u dat woord ooit gekregen? Hebben ze . . . ? O, ze zoeken nog steeds . . . O, het is, toe maar, dat is in orde.

[Wat zijn de drie onreine geesten?]

¹⁸⁷ Die kwamen uit, Openbaring, uit de mond van de valse profeet kwamen en de draak enzovoort.

¹⁸⁸ Nu, we gaan dat in onze studie nu krijgen, ziet u, de drie onreine geesten zijn drie *ismen*. Laat me het nu voor u typeren, en u zult zien waar het—waar het aanving, waar het begon. Ziet u, er was communisme, fascisme, nazisme; zij waren geesten. Communisme is een geest, het komt op je. Ziet u? Het is een geest. En dat, het zal zoiets zijn, alleen zou ik . . . het—het . . . Dat is het eigenlijk niet, maar het zullen drie geesten net zo zijn, en zij waren daar een soort voorloper van. Maar, natuurlijk, u weet waar . . . het ligt in Katholicisme, ziet u, maar ik zou . . . ik—ik wil een paar dingen daarover recht krijgen voordat ik het zeg, ziet u, om er zeker van te zijn dat ik weet wat . . .

¹⁸⁹ Maar het zijn drie geesten, net als communisme, fascisme. En we hebben dat naar voren gebracht, jaren geleden, weet u. Herinnert u zich dat ik u vertelde, ik zei dat het—dat het een—iets zou zijn dat zou gebeuren dat allemaal in het communisme zou eindigen? En dat is waar het gebeurd is, zo zal het ook zijn in die tijd, ziet u, het zullen de drie onreine geesten zijn die zullen uitgaan. Het . . .

¹⁹⁰ Ik geloof nu echt waarlijk, om het enigszins te schetsen, als u het niet erg vindt, en als ik—als ik er wat meer aan toevoeg wanneer ik het ga uitleggen, wel, zegt u: “U hebt het daar die avond niet helemaal uitgelegd.” Ziet u? Als ik dat doe.

¹⁹¹ Hier is wat ik denk dat het zou zijn: ik geloof dat het een geest is, de slapende maagd, verbond van kerken; Judaïsme over het afwijzen van Christus, de Joden die het afwezen; en Katholicisme. Want ziet u hoe het kwam uit de—het kwam uit de valse profeet, ziet u, uit de mond van de valse profeet, wat het pausdom was, vanuit het beest, ziet u. En al dat, waar het uit vandaan kwam, u kunt de achtergronden zien, waar het is.

¹⁹² En dat zijn de drie onreine geesten die de hele wereld naar Armageddon toe zet, ziet u. En dat zijn dus die drie onreine geesten; dan krijgt u dat nou bij de drie weeën. Herinnert u zich laatst toen ik het bracht en zei dat er zeven laatste plagen zouden zijn, zeven zegels en drie weeën en twee . . . drie onreine geesten, en dat—dat komt daardoor.

¹⁹³ Oké, hebt u er dan nog een?

[Er staat: “**Welke betekenis heeft de rivier de Eufraat door de Bijbel, geestelijk gesproken?**”]

¹⁹⁴ Ja, de rivier de Eufraat, het is altijd een belangrijke rivier geweest, omdat de rivier de Eufraat een belangrijke plaats inneemt in de Bijbel. In de eerste plaats ontdekken we dat hij dwars door Eden liep, de rivier de Eufraat; de Bijbel zegt dat hij dwars door Eden ging. Als volgt ontdekken we dat de rivier de Eufraat ook een rivier was die dwars door Babylon heen ging, dezelfde rivier, ziet u, de rivier de Eufraat, ging dwars door Babylon heen.

¹⁹⁵ Nu ontdekken we dat de engel zijn schaal uitgoot op de rivier de Eufraat en het opdroogde zodat de koning van het Noorden naar beneden zou mogen komen. En ik denk dat wat dat werkelijk zal zijn, in de eindtijd zal zijn wanneer ze in Armageddon komen, ziet u, ze zullen daar regelrecht door Egypte moeten komen om daar binnen te komen en dwars door die landen heen, ze zullen de Eufraat moeten oversteken om daar binnen te komen.

¹⁹⁶ Ziet u, de rivier de Eufraat stroomt er vandaag, dat—dat weten we, ziet u, en—en de Amazone, Zuid-Amerika, en—en de Nijl in Egypte, en de Eufraat en de . . . O, wat is die andere? Er zijn twee rivieren daar in, die daar uitlopen bovenin Eden. En de—de rivier de Eufraat is wanneer deze grote . . . een weg ervoor maakte om naar beneden te komen, ziet u, en een weg vrijmaakt voor de koning van het Noorden om naar beneden te komen, de koningen. Dat zal zijn, dat zal plaatsvinden gedurende de tijd van de slag van Armageddon in de laatste dagen, ziet u, die rivier de Eufraat.

¹⁹⁷ Waren dat ze allemaal? Of hebben . . .? Dat waren ze allemaal.

¹⁹⁸ Nu, even in mijn gedachten, ziet u, over die, wat deze persoon is, als ze Christus afwijzen. Het is gewoon . . . u zou het voor uzelf kunnen opzoeken in een—in een, in het woordenboek, want het is niet iets dat zou—ik zou het hier nu niet goed uitspreken. Maar zoekt u het op en u zult zien wat het betekent. Het . . . U kon gewoon, met andere woorden, er zijn twee of drie plaatsen in de Schrift waar ik u naar zou kunnen verwijzen, dingen zoals dat.

¹⁹⁹ Zoals, met andere woorden, zoals koning Nebukadnezar zei: “Ieder mens die zich niet—niet zou neerbuigen voor deze *Dit en dit*,” onder de, Daniels God en alles, “laat zijn huis weggenomen worden, zijn kinderen verbrand worden, zijn huis tot een drekhoop gemaakt worden.” Ziet u? En we beseffen wat die woorden zijn, ze worden gewoon uitgebracht en zo gezegd. Maar als u gewoon terugkijkt in het woordenboek, zal—zal het u precies vertellen wat het is, ziet u, wat dat is.

²⁰⁰ Wel, deze kleine dingetjes zijn verhelderend en ik—ik—ik heb er niet zoveel aan gegeven als zij . . . als ik had ontmoeten, want, ziet u, het is een—het is een . . . iedereen, jullie werken allemaal morgen en ik ga zo de Here wil naar Miami. En het is kwart

over tien en ik wil u niet te lang vasthouden en ik denk dat mijn kleintjes slapen en ik geloof die van jullie ook, en dus daar zijn we dan. En—en de kleintjes worden snel slaperig.

²⁰¹ Maar ik wil zeggen dat ze heel echt goede vragen zijn, allemaal, heel goed. En ik wil graag dat, als ik nog een vragenavond heb of zoiets in de tabernakel dat u allen, als ik het die ochtend noem, dat u die vragen aan mij zou doorgeven zodat ik—ik een beetje tijd zou kunnen krijgen om ze te bestuderen.

²⁰² Zoals u weet, is het gewoon ongepland, dan begint u te praten en ik ben een persoon met een grote neiging om overal te veel tijd aan te besteden. En hier, ziet u mijn techniek van prediken, dat is de reden dat ik u bijna de hele dag daar hou, ziet u; ik predik gewoon te lang.

²⁰³ Maar hebt u Billy Graham opgemerkt? Nu, Billy Graham is een getraïnde prediker, en hij is een groot man. En Billy Graham, hij zal zijn tekst *daar* zetten, hij zal zich *hier* terugtrekken en gewoon voortdurend op die tekst blijven hameren, de hele tijd. Hij zal zijn stem bijna nooit laten dalen, blijft maar steeds op die tekst hameren. Ziet u? Dat is hoe de Heilige Geest hem laat prediken, ziet u, dat is zijn techniek om het te doen, dat is hoe hij het doet.

²⁰⁴ Charles Fuller, velen van u hebben hem gehoord, hij is een wonderbare oude man. En dus Charlie Fuller is als een Bijbeluitlegger; hij is een . . . hij houdt ervan om te onderwijzen en te . . . hoe hij met dingen omgaat, weet u, en alles, hij legt het gewoon in Christus, en een grote oude leraar. Als u opmerkt wat hij doet: hij predikt niet, hij onderwijst het gewoon.

²⁰⁵ Welnu, als u het opmerkt: de kleine, eenvoudige manier waarop ik het heb: ik zet een tekst *hier*, wat mijn tekst ook is, en ik ga helemaal naar *hier* en haal mijn context, en ik breng het naar *hier* en leg het helemaal in lijn met mijn tekst en ga dan terug naar *hier* en pak iets anders, en breng het naar *hier* en leg het *hierbij* en ik ga terug naar *hier* en haal iets anders, totdat ik het allemaal *hier* tot precies . . . en breng het dan naar mijn punt op de tekst, gewoon allemaal in één keer.

²⁰⁶ De reden dat ik vroeger deze kleine oude predikingen had die ik vroeger probeerde te prediken—natuurlijk bent u al een hele tijd bij mij geweest en weet dat ik geen prediker ben, maar zoals: *Geloofst gij dit, Spreek tot de Rots, Kom, zie een vrouw* en zo allemaal, weet u, gewoon drie kleine woordjes. Gewoon . . . Ik zou het allemaal opbouwen over de vrouw bij de bron en wat het was en dan erop inhameren aan het eind, dan, zie, “Kom, zie een Man! Kom, zie een Man!” en “Spreek tot de Rots!” Ik zou Israël nemen en ze eruit halen en, ziet u, mijn context nemen en het hier in lijn met mijn tekst plaatsen, nog niet mijn tekst raken.

²⁰⁷ En, heeft u het opgemerkt, een tijdje geleden, bij het uitleggen daarvan, net even een poosje terug, hetzelfde, over die

Romein daar, ziet u, toen ik zei: “Geloof in de Here Jezus Christus en gij zult gered worden.” Ziet u, dat is de vraag: gered worden. Ziet u, ik ging terug en pakte wat dat allemaal was en trok het eruit en ging terug en haalde Job en hun allemaal, trok het hiernaartoe, op de weg, en hamerde het dan allemaal neer: “Dat is wat het is: het is geloof, ziet u; Job gebruikte geloof, de Romein gebruikte geloof, er wordt ons gevraagd om geloof te gebruiken in alles.”

²⁰⁸ Ziet u, gewoon . . . en ik denk dat op die manier, als ik, door het te doen, naar mijn manier, als ik de mensen voldoende geïnteresseerd kan krijgen om te luisteren naar wat je naartoe probeert te bouwen, dan uw hoofdtekst hier bewaren voor het laatste punt en het dan goed raak slaan. Dan zegt u: “O, de rest ervan gaat open,” want, ziet u, u ziet het. Ziet u, u hebt gewoon, u stak hier uit en pakte een losse regel en trok deze naar binnen; en—en het probleem ervan is: ik laat te veel losse lijnen, dus ik, die—waar ik niet aan toekom.

²⁰⁹ Wel, het is echt aardig van jullie allen geweest, hier heen te komen en met ons te zitten en praten en zo en ik waardeer het. En ik wil opnieuw zeggen, met heel mijn hart, ik meen dit, met alles wat in mij is: ik heb nooit beseft hoeveel jullie mensen ervoor over hebben. Ik—ik . . . als het niet was omdat ik u zie, en omdat ik van u hou, en de dingen die ik doe, zou ik zeggen: “Ik ga nooit weer in die tabernakel prediken,” om te zien dat jullie allemaal twee tot drie duizend kilometer elke reis moeten rijden om naar een dienst te gaan luisteren.

²¹⁰ Nu, ik waardeer die grote loyaliteit, maar toch denk ik aan wat u doet. Ziet u? Mmm! En ik—ik vertrouw God er gewoon voor dat ieder van u in het land voorbij de rivier, u en uw kinderen, uw kleintjes en allen, dat ik—dat ik u daar zal zien, en ik hoop dat ik daar zal zijn, ik vertrouw erop dat ik daar zal zijn.

²¹¹ En ik ieder van u zal zien; moge—moge niet één van uw kinderen verloren zijn, geen van u verloren zijn, mogen we allemaal daar zijn op die Dag en—en zelfs aan onze kleine zuster daarzo, kleine—kleine kleurling-dame daarzo die de afwas doet, daarzo in—in de andere ruimte. Ik—ik herinner me hoe ik hier op een dag met die vrouw sprak, geloof ik (is dat dezelfde vrouw?) en haar man, ik geloof dat ik hem daar een keer heb ontmoet, of nee, het is een jongen die voor u werkt, leek een fijne kleine beste kerel te zijn. Ik—ik hoop gewoon dat we elkaar daar allemaal zullen ontmoeten waar we, dat er geen teleurstellingen zullen zijn, niet 's avonds meer laat opblijven, want er zal geen nacht zijn.

²¹² O, mijn broeder, zuster, als ik maar—als ik maar op een of andere manier kon uitleggen wat het was die ochtend toen ik daar naast mijn kleine vrouw daar lag en—en Hij me omhoog vanuit dat bed bracht en me daarboven meenam en me voorbij het gordijn liet kijken.

213 Als ik nu alleen maar de macht kon hebben om het aan u uit te leggen hoe dat eruitzag en wat het was! Ik heb ze daar allemaal gezien, en ze waren allemaal jong en ik—ik kon ze niet herkennen. Ziet u, ze kwamen allemaal naar me toe en sloegen hun armen om me heen en alles en ze waren—ze waren menselijke wezens. Ziet u? Ze waren niet een of ander soort veren, zoals een, ze zeggen dat een engel, ik denk niet dat een engel veren heeft, alhoewel ze dat—ze dat gewoon zeggen, ziet u.

214 Maar een engel is een boodschapper; en het woord betekent “een boodschapper”. Dus, ik denk niet dat ze veren hebben en dergelijke dingen. Maar het is gewoon . . . ze waren allemaal daar en ze waren allemaal blij en ze waren geen . . . konden niets anders zijn dan gelukkig. En als er niets meer was dan dat, zou ik . . . zou het ons belonen voor al het najagen en dingen die we doen en—en dergelijke allemaal.

215 Maar ik wil dat u . . . Ik wil dit zeggen: dat ik ook geloof dat de Bijbel zei dat er in de laatste dagen een hongersnood in het land zal komen, en die hongersnood zal niet zijn naar brood en water, maar naar het horen van het ware Woord van God. En mensen zouden hollen van het oosten, van het westen, van noord en zuid, op zoek om het Woord van God te horen, en we leven nu zo'n beetje in die dag. Ziet u? Wanneer . . .

216 Niet dat we iemand willen minachten, ziet u, niet dat we onze kerken willen minachten, nee meneer, maar als u weet: ik geloof dat achter de kansel in vele van deze kerken dat we fijne mannen hebben, goede mannen, echte mannen van God, maar ze zijn bang dat als ze iets zeggen dat in strijd is met wat die organisatie zegt, dat ze dan eruit gezet zullen worden en ze dan in de kou worden gelaten.

217 En ik geloof dat wat de man nodig heeft, wat moed is. En ik geloof dat, wel, ik geloof dat God iemand wil nemen en een voorbeeld wil maken om te laten zien dat Hij voor hen zal zorgen, ongeacht hun organisatie. Dus dat is wat ik hoop dat Hij met mij zal doen, om mij te helpen, om mij te laten . . .

218 En als ik . . . en luister, Christenen: als er ooit één keer dat ik—ik . . . ik beveel u voor God en de—en de uitverkoren engelen, dat u het doet, als u ooit ziet dat ik iets verkeerd doe, wilt u het mij alstublieft komen vertellen? Want ik—ik—ik hou te veel van u om u daar te missen en ik weet dat u erheen gaat, dus ik . . . kom en vertel het mij; als u ooit ziet dat ik verkeerd ben, iets dat ik doe dat niet in orde is, iets dat een struikelblok op uw weg zou zetten.

219 Nu, vaak is het dat ik hier kom en lach en grapjes maak en dingen zeg. Wat probeer ik te doen? Ik probeer een deel van dat gespannen gevoel in mij los te laten, ziet u. Gewoon . . . het is niet dat ik dat wil doen, ziet u, het is zelfs niet dat ik wil lachen of, en om hierheen te komen en met broeder Welch te zijn

zodat ik hem het een en ander kan horen vertellen over, o, de—de kleine jongen, kleurling-jongen daar, en hij ving een vis en de boswachter betrapte hem, en zei dat hij schildpadaas aan het vangen was, en—en zoals, iets, weet u, in die trant.

220 En de kleine, toen die kleine prediker mij vertelde. . . Ik vertelde het hen, de kleine meisjes vandaag over hoe de kleine poedelhond Fiefie en Feifei heetten, ziet u. En—en, zoals. . . waarom doe ik dat? Om—om te lachen, mezelf te doen lachen; om—om mezelf naar beneden te halen.

221 Wanneer u boven deze sterfelijke sfeer uitstapt naar die sferen *daar*, is het, houdt het u gespannen, u weet wat ik bedoel. En bedenk dan eens, hier is het, denk eens even: met deze bediening, weet u waarvoor ik verantwoording zal moeten afleggen? Niet alleen voor Tifton, Georgia, niet voor Indiana, niet voor de Verenigde Staten, maar ik moet mij verantwoorden voor de wereld, voor een wereldwijde bediening. Ziet u? Ik moet mij verantwoorden voor de heidenen, ik moet mij verantwoorden voor God vóór de heidenen, liever gezegd, ziet u.

222 En wanneer ik dan thuis zit en denk: “Wel, ik geloof—ik geloof—ik geloof. . .” Zoals onlangs daarginds, en ik raak zo gespannen en ik zei: “Ik—ik—ik ga nog een samenkomst hebben.” En ik ga en hou nog een samenkomst en voor u het weet ben ik zo gespannen—ik moet jagen, ik moet vissen, ik moet weg met iemand, ik—ik moet iets doen, want ik ben gewoon een man, gewoon een mens, ziet u, en dat—dat is wat. . . U begrijpt dat wel.

223 Maar als u ooit denkt dat ik er ergens mee van de weg afraak, komt u het mij vertellen; ik zal het stoppen, jongen, als een mossel van. . . ongeacht wat er gebeurt. Want ik—ik wil dat u begrijpt: ik heb geen geheimen—alles wat ik weet, weet u ook, ziet u. Alles wat de Here mij heeft laten zien, dat Hij mij zal toestaan te vertellen, heb ik verteld, en ik hou niets achter. En—en mijn leven is open—u weet wat ik ben en waar ik van gemaakt ben, en ik ben gewoon, probeer elke dag hetzelfde te leven, voor zover ik kan.

224 Natuurlijk ziet u me vaak wanneer ik humeurig ben en ik me slecht voel en moe en vermoeid of zoiets—natuurlijk. . . ik, dat gaat samen met de bediening—u weet, u beseft dat. U, als u terugblijkt door de bladzijdes van de tijd zult u zien dat mannen zo, zo gedaan hebben—we krijgen die allemaal. Maar de zaak is: we willen elkaar begrijpen.

225 Ik beseft dat u ook uw ups en downs hebt; ik ben niet de enige die ze heeft—u hebt ze. En wanneer u de uwen hebt, zal ik het proberen te begrijpen; wanneer ik de mijne heb, probeert u het te begrijpen. En wanneer ik ergens overzee ben of ergens ver weg in een samenkomst en de duivels overal zijn en zich opeenhopen, me uitdagen en wat al niet, wel, onthouden jullie allemaal gewoon

voor mij te bidden. Zult u dat doen? Kunnen we nu even een klein woord voor Hem hebben?

226 Hemelse Vader, het was heerlijk om hier te staan en tot deze groep Bloedgewassen kinderen te spreken. Ik besef vanavond dat ik hier sta net zoals Paulus vele jaren geleden stond: kleine huissamenkomsten waar ze komen. En Paulus kwam naar het huis van Aquila en Priscilla en—en hoe ze de mensen bijeengebracht moeten hebben. En hij ging naar Rome en had een huis gehuurd en hij ontving hen die binnenkwamen.

227 En hier vanavond, de mensen van, die naar de tabernakel komen en—en de mensen die al deze kilometers rijden die ik zojuist heb geprobeerd te vertellen hoezeer ik het waardeer. Here, ik heb zelfs geen woorden waarmee ik ze kan vertellen hoezeer ik ze waardeer, maar Vader, ik bid dat U ze in hun hart zult laten weten wat ik bedoel.

228 En dierbare God, als . . . alstublieft, ik bid dat U mijn gebed voor hen wilt verhoren. Red ze, iedereen, Here; moge er niet één van hen verloren zijn of een van hun gezinnen verloren zijn, mogen ze daar ieder zijn.

229 Ik bid voor hun kleintjes. Ik denk aan deze kleine jongen die hier ligt, op zijn vaders schoot, en zijn moeder die zit te kijken, en denk aan de dagen die komen zullen. Als er een morgen is, hoe weet ik dat diezelfde kleine jongen het Evangelie niet zal verkondigen? God, ik bid dat U de kleine jongen zult zegenen, al de anderen, de kleine meisjes en jongens, en wees met hen allemaal. Wees met broeder en zuster Evans die hun huis hebben opengesteld, huis van gebed. Wees nu met ons en vergeef ons onze zonden.

230 En God, als ze ooit ziek worden en ze roepen moeten, God, laat mij zo'n leven leiden dat ze zullen geloven dat U mij zult horen, en hoor mij dan wanneer ik voor ze bid, Here; sta het toe. En hoor wanneer ze voor mij bidden, want ik heb hun gebeden nodig, Vader. En elke keer dat ze voor mij bidden, wilt U niet horen, Here? Wanneer ik voor hen bid, hoor, Here.

231 En samen zullen we U heel ons leven dienen. En in die grote Dag hopen we op een dag naar Uw Huis te komen. En wanneer wij op de deur kloppen, wilt U ons dan niet binnenlaten, Vader? Tot die tijd, waak over ons en zegen ons en houd ons altijd trouw, vragen wij in Jezus' Naam. Amen.

232 Hartelijk dank, mensen. En het spijt me dat ik u hier heb gehouden tot—tot bijna half elf. Deze kleine jongen die hier ligt te slapen als een kleine soldaat. Hoe oud is hij? . . . ? . . .

233 Hoe gaat het met u, zuster, ik weet niet of ik uw hand schudde toen ik binnenkwam of niet. Wel, het is fijn u weer te zien, en u, broeder Willie.

Fred, ik neem aan dat je morgenochtend weggaat, terug naar huis gaat. Je neemt mijn—mijn alligator terug?

Ik zie je thuis, broeder Wood, de Here zegene je.

²³⁴ U, broeder Scott, fijn om u weer te zien, broeder; ik geloof dat ik u ergens eerder heb gezien, nietwaar? Ik dacht van wel, uw gezicht komt me bekend voor.

²³⁵ Broeder Wayne, de Here zegene u. En ik denk nog steeds dat ik uw tank met benzine moet vullen omdat u honderdtwintig kilometer bent gekomen om ook deze prediker te brengen. Zegene u, zoon.

Zegene u, zuster. En al mijn plagen, ik plaag u alleen. Dat weet u toch, nietwaar?

²³⁶ God zegene u zuster Evans. Dat was heel erg fijn, ontbijt en avondeten, en uw fijne gastvrijheid; weet u nog, Jezus zei dit: “In zoverre u dit gedaan hebt aan de minste . . .” Nu, Hij zei nooit: “In zoverre u dit gedaan hebt aan de grootste . . .” Ziet u? Zie, dat zou, dat zou iemand anders zijn, maar: “In zoverre u dit gedaan hebt aan de minste . . .” ziet u, dat zou ik zijn, dus u hebt het voor mij gedaan.

²³⁷ Fijn om u ook weer te zien, zuster. God zij altijd met u. [De zuster zegt: “Dat is mijn moeder. Ik denk dat u haar nog kent.”—Red.] Ik . . . O, my. Hoe kon u zeggen dat het niet uw moeder was? Jullie lijken zoveel op elkaar.

²³⁸ Het is fijn om u te zien, zuster. Ik geloof dat u de vrouw bent van de, deze jongeman *daar*. En u bent broeder Scott. Zijn jullie allemaal zussen? Wel, ik dacht dat jullie zussen waren, dat dacht ik werkelijk. Fijn om u weer te zien. En blijf goede moed houden, mijn broeder.

En zeg, misschien is dit een nieuwe; ik had dit meisje hier niet opgemerkt. O, wel, ik ben blij je te ontmoeten, zuster. De Here zegene je.

Fijn u te zien, zuster. En hij zal ergens goed voor zijn, neem hem gewoon. God zegene u, broeder.

Broeder Evans, God zij met u, jongen.

Nu, lieverd, als jij onze kindjes wilt halen, we moeten maar gaan.

God zegene u, mijn broeder.

²³⁹ En, ik zeg u, voordat we gaan, laten we even opstaan en dat liedje zingen. Wilt u een klein vers zo met mij zingen? Is dat goed?

God zij met u tot w'elkaar weer ontmoeten!
 U door Zijn raadsbesluiten leiden,
 ondersteunen,
 Met Zijn schapen veilig u omvouden;
 God zij met u tot w'elkaar weer ontmoeten!

Tot w'elkaar ontmoeten! Tot w'elkaar
ontmoeten!

Tot w'elkaar ontmoeten aan Jezus' voeten;
Tot w'elkaar ontmoeten! Tot w'elkaar
ontmoeten!

God zij met u tot w'elkaar weer ontmoeten!

²⁴⁰ Hier is hoe we het vroeger bij de kleine gebedssamenkomsten deden: laten we elkaars handen allemaal zo aaneen vasthouden, ziet u. Als we dit kleine lied zingen, een kleine cirkel maken, bij elkaar zijn, dát is hoe, ziet u. U hebt op die manier dus nu een contact met elkaar. Laten we zingen. Kent u dit kleine lied?

Gezegend zij de band die bindt,
Die onze harten in Christelijke liefde verbindt;
De gemeenschap van verwante geesten
Is als die van boven.

Voor onze Vaders troon,
Storten we onze wederzijdse gebeden uit;
Onze angsten, onze hoop, onze doelen zijn één,
Onze vertroosting en onze zorgen.

Wanneer wij van elkaar gaan,
Geeft het ons innerlijke pijn;
Maar wij zullen nog steeds verenigd zijn in het
hart

En hopen elkaar opnieuw te ontmoeten.

²⁴¹ Nu, met onze hoofden gebogen, laten we gewoon dat voorbeeld-gebed herhalen:

Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Uw Naam
worde geheiligd.

Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, op
aarde zoals in de hemel.

Geef ons heden ons dagelijks brood.

En vergeef ons onze overtredingen, zoals wij
hen vergeven die tegen ons overtreden.

En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons
van het kwaad; want van U is het Koninkrijk
en de kracht en de heerlijkheid voor immer.
Amen.

²⁴² God zegene ieder van u nu tot w'elkaar weer ontmoeten.

Broeder Welch, bedoelt u dat u dat allemaal daar op de band hebt? Hm-mm!

²⁴³ Wel, ik wou dat jullie allemaal met ons mee naar Florida konden gaan. Zo de Here wil. . . ik—ik zal u vertellen wat ik doe: ik probeer de kinderen op reis te nemen, ziet u, ze—ze hebben hun vakantie niet kunnen afmaken—hun grootmoeder kreeg een hartaanval en we moesten terugkomen. Dus daarom neem ik ze mee om hun vakantie min of meer af te maken, omdat ze meteen

weer op school moeten beginnen. Dus ik zal ze morgen ergens naartoe brengen, misschien naar St. Petersburg toe of ergens.

244 Ik moet teruggaan, vóór zondag misschien. [Broeder Evans zegt: “Ze hebben daar wat van die voetenblokken, geloof ik, weet u, in een museum, weet u, waar u het een tijdje geleden over had.”—Red.] O? Ja? Wel, ik zou er graag heen willen gaan om ze te zien. Dat is juist. Ik ben daar niet in het museum geweest. Dat is in, wat was het? Ripley’s Museum. En dat is in St. Petersburg? Daar in Sint- . . . ik bedoel in St. Augustine in plaats daarvan.

245 Ja, ik ga hier naar . . . dit is Jacksonville waar ik eerst heen ga, nietwaar? Ja, terug, want ik krijg dit omgedraaid—terug *deze* kant op naar Jacksonville en dan ga ik door La Crosse, zegt u, die kant uit? Waycross. Mm-hm?

246 [Een broeder zegt: “Ik begon te denken—u vroeg . . . u zei dat u het omgedraaid had— naar welke kant is de tabernakel gericht?”—Red.] De tabernakel staat richting oost en west. Ik bouwde . . . Als u binnenkomt langs de—de voorkant, u weet waar Eighth Street *deze* kant op loopt, dan gaat u pal naar het oosten. Ziet u? En dan, de—de . . . Dan, als u staat . . . Wanneer ik predik, predik ik naar het westen toe, en ziet u, nu, ik doe dat zodat het altaar richting het oosten zou zijn, want Jezus komt uit het oosten. En dan, dat—dat laat me . . . Het altaar, we buigen altijd naar het oosten, ziet u.

247 Wel, meestal . . . ik weet het niet, het is gewoon wat ik altijd deed; ik zag in de Bijbel dat ze . . . meestal, toen . . . Daniël zei dat hij de ramen opentrok, weet u, en zo allemaal en naar het oosten bad.

248 En—en, dus, en ik zag dat in de oude Mozaïsche tempel, geloof ik, naar het oosten stond—het altaar dan. En dus zal God u natuurlijk horen waar u ook bent, ziet u, maakt niet uit waar.

249 [De broeder zegt: “Ik kon gewoon nooit de richting goed krijgen.”—Red.] Ja meneer. Welnu, ik heb het wel eens meegemaakt wanneer ik volop in gebed ben geweest en alles dat ik—dat ik—ik mijn richtinggevoel gewoon niet kwijt wordt, ziet u; ik kom er gewoon.

250 Maar, nu, als ik niet oplet en zo en er gewoon heen ga en op af ga, zal ik gewoon . . . Er zijn twee . . . één plaats die ik ken die ik nooit goed kan krijgen, en toch wéét ik waar het is, en dat is bij oma Cox. Ik kan daarheen gaan en ik kan het daar gewoon niet goed krijgen. En er zal iets, lijkt het mij, daar op een dag gaan gebeuren. Ik ga hier rechtsaf bij deze poort, en het, dat is net zo recht naar het zuiden als het maar kan zijn, rechtson draaiend, maar dat is het niet, ziet u, dat is het niet—het is net omgekeerd. Ziet u? En ik—ik . . .

251 En als ik in de bossen kom, nu, zoals als ik verdwaald raak of zoiets, en als ik dan de richting kwijt ben— nu, als ik helemaal overstuurd word, wel, ik—kan ik het niet doen, ziet u, maar als ik

slechts even een paar minuten stilsta en zeg: “Hemelse Vader, help mij.” En broeder, dan kan ik u dat net zo gemakkelijk aanwijzen; jawel.

²⁵² Op een keer kwam ik daar vandaan met broeder Wood en zuster Wood, we kwamen uit Chattanooga, en broeder Wood reed op, ik geloof dat dat route 41 is, op de terugweg. Dus, ik—ik was zo moe, o, ik was zo moe en ik ging gewoon liggen, na de dienst, en ging daar liggen en ging slapen, achter in de auto. Ik werd na een poosje wakker en ik zat rechtop en ik zei. . . Mist! Je kon nauwelijks je hand voor je ogen zien. En ik zei: “Hé, broeder Wood, je rijdt verkeerd.”

Hij zei. . . Ziet u, ik was net uit die samenkomst gekomen. En hij zei. . . hij zei: “O nee;” zei: “Ik ga—ik,” zei, “ik ga over de 41.”

Ik zei: “Maar jij gaat—jij gaat naar het zuiden.”

En hij zei: “Nu, hoe kun je dat zien in een mist als deze? Zie je, je kunt de weg niet eens zien.”

Ik zei: “Maar je gaat—je gaat. . . Ik kan nu meteen zien dat je—dat je naar het zuiden gaat.”

Hij zei: “Nee, nee. Zie je *daar*, het is de 41.”

Ik zei: “Maar het is verkeerd.”

²⁵³ Wel, we reden een stukje verder en hij bleef doorpraten dat hij gelijk had, zei: “Ik blijf op route 41, naar Memphis toe.”

En ik zei: “Let maar op.” En we reden het tankstation binnen en ik zei: “Hoe ver is het naar Memphis?”

Hij zei: “Je moet je omdraaien, jongen, je bent in Georgia.” Zei: “Ga *die* kant terug.” Dus, we zouden regelrecht. . . Ja meneer.

[Een broeder spreekt tot broeder Branham—Red.] Ja meneer? Ja meneer. Ja meneer. Wel, als u het niet opmerkt. . .

²⁵⁴ En ik herinner me eens een keer. . . ik was verdwaald boven in de bergen, en daar is toen ik—ik dacht dat ik een te goede woudloper was om ooit verdwaald te raken, maar ik raakte echt verdwaald. En mijn vrouw was bij me en Billy Paul was een kleine baby.

²⁵⁵ En zij. . . ik liet ze achter en ik ging—ik ging om op een beer te jagen, ziet u, en ik was op een beer aan het jagen en ik—en ik kwam daar een groot mannetjeshert tegen. Ik had dit hert neergeschoten, en ik dacht: “Wel, ik kan maar beter teruggaan.” En ik weet dat ik naar beneden was gekomen—ik was boven in de Adirondacks— en ik ging zo de berg op en ik. . . iets stak de weg over en het was een—het was een bergleeuw, en hij deed gewoon zijn oren naar achteren. En hij, net voordat hij. . . ik mijn geweer snel genoeg omhoog kreeg om te schieten, ontsnapte hij, ziet u.

²⁵⁶ En Meda was nog nooit eerder in haar leven in het bos geweest. Ziet u? En, wel, het was op die huwelijksreis die keer,

ziet u. En ik had daar een goeie uitgewerkt, ziet u: gelijk toen ik trouwde, toen kon ik, u weet wel, nam ik haar mee op onze huwelijksreis en kon tegelijkertijd gaan jagen, ziet u.

257 Dus—dus—dus ik . . . en ik—ik dacht: “Wel, nu, hoe ben ik nu gegaan?” Ik . . . en ik kwam *deze* kant op en draaide naar beneden en ging verder en kwam een richel tegen en ging naar beneden door een kleine holte— ik wist dat ik ergens in de richting van de Giants was, in de richting van de Canadese kant— maar ik wist niet precies waar het was.

258 En er kwam een storm op, en ineens, weet u, die sneeuwstormen. En o, de mist was zo laag dat je niet eens je hand voor je ogen kon zien. En dat is wanneer je, in dat gebied kun je beter gaan zitten als je niet weet waar je bent, want je zult daar ter plekke sterven, zie. En, je maar een plaats gaan opzoeken en je schuilhouden en iets te eten halen en een dag of twee wachten tot de storm voorbij is en dan buiten gaan kijken om te zien waar je bent.

259 Dus . . . ik kon me niet verschuilen; Meda was in het bos en was nooit eerder in het bos geweest, in een klein schuurtje, zelfs geen deur erop, weet u, het was een kleine schuurtje, *zo*. Dus daar was ik, in die toestand. En o, tjonge! Ik . . . begon meteen *zo* te gaan; ik dacht: “Wel, ik ben hier ergens afgeslagen.” Ik kwam precies terug naar waar ik het hert had neergeschoten. Ik ging weer van start en ik zei: “Ik moet hier een uitweg vinden; mijn vrouw en baby zullen anders in het bos sterven.” Ziet u?

260 Het werd koud en dat—die mist die erdoorheen trok, wat over een korte tijd sneeuw zou worden, ziet u. En ik ging weer van start en ik kwam weer terug bij het hert, deed het drie keer. Wel, toen wist ik . . . Ik zei: “Wel, ik—ik ga . . . Ik—ik ben ergens . . .”

261 Ziet u, nu, de indiaan noemt dat de “doodsloop,” u bent op een vlak stuk en u loopt rond in cirkels rond, ziet u. Nu, met een kompas zou je dat niet doen, ziet u, maar u loopt rond in een cirkel; de indiaan zegt ertegen: “je bent op de doodsloop.” Ziet u? Want je raakt dan gewoon in paniek; dat is wanneer ze hun verstand verliezen en beginnen te rennen, te schreeuwen en alles totdat ze zich uiteindelijk over een klif storten of zoiets en omkomen, of anders zichzelf doden.

262 En toen . . . Ik—ik herinner me dat ik zei: “Wel, ik ga rechtuit. Ik—ik—ik moet me . . .” En ik raakte een beetje aan het ijlen en ik dacht: “Ga zitten. Wel, jij ouwe dwaas, jij weet dat je niet verdwaald bent; je, jij kunt niet verdwalen, zie je,” en ik bleef dat zeggen. Wel, dat, ziet u, het—het was er gewoon niet. Wanneer er iets is dat daar niet is, kun je het niet bluffen, weet je. Net zoals . . . En dus, ik zei: “Wel, ik ben niet verdwaald; ik weet precies waar ik ben; zeker, ik kwam precies langs *deze* weg binnen. Precies, ja.” Liep verder en praatte zo tegen mezelf, weet u, en ik zweette gewoon zo hard als ik kon.

263 Nu, als ik alleen was geweest, zou ik gewoon ergens heen zijn gegaan en in een plekje zijn gaan schuilen en hebben gewacht tot de storm voorbij was, misschien een dag of twee, maar het zou in orde zijn geweest. Me een stuk van mijn hert gehaald hebben en 'em laten gaan gaan, ziet u. Maar dat kon je niet doen en de vrouw in het bos, en nooit in het bos geweest. Wel, ze zouden die nacht sterven; zij zouden niet weten hoe ze voor zichzelf moesten zorgen in het bos, ziet u.

264 Dus ik dacht . . . Ik liep daar gewoon door en ik hoorde iets zeggen: "Ik ben de Here, een zeer aanwezige Hulp in een tijd van benauwdheid." Ik bleef maar verder lopen; ik dacht: "Nu begin ik te ijlen," ziet u, "ik denk dat ik dingen hoor." Dit was toen we net getrouwd waren, twintig jaar geleden. Ik bleef gewoon zo doorgaan en het zei: "Ik ben de Here, een zeer aanwezige Hulp in een tijd van benauwdheid." En het zei dat drie of vier keer.

265 En na een poosje stopte ik en ik dacht: "Of ik ben buiten mezelf of de almachtige God heeft genade met mij."

266 En ik knielde gewoon neer en legde mijn geweer neer; ik zei: "God, ik beken dat ik verdwaald ben," ziet u, ik zei: "Ik—ik ben verdwaald. En U . . . Ik zal nooit . . . Ik kan hier nooit weggkomen met . . . Ik dacht dat ik een te goede woudloper was om ooit verdwaald te raken, maar," ik zei, "ik ben helemaal omgedraaid, er is geen manier," ik raakte overstuur, ziet u, "dus er bestaat helemaal geen manier voor mij om de weg hieruit te vinden. En ik—ik verdien het niet om te leven, Meneer, maar mijn vrouw en baby wel." Ziet u? "Dus help me om bij hen te komen, zodat zij niet in het bos omkomen." Ik zei: "Ik verdien het niet om te leven, maar zij wel." En—en ik zei: "Als U mij gewoon wilt helpen, zal ik U heel dankbaar zijn."

267 Ik stond op en ik zei: "Nu ga ik met mijn gezicht rechtuit *deze* kant op en ik weet dat ik regelrecht naar de plek ga waar ik Meda en hunnie achterliet." Maar ik . . . ? . . . ging regelrecht Canada binnen, ziet u, op een doodsliep, ziet u, ging regelrecht Canada binnen.

268 En ik begon zo, en ineens voelde ik iets . . . doen [broeder Branham klopt op iets—Red.], een hand; ik dacht: "Wie is Dat?" En ik keek omhoog en net op tijd om achterom te kijken, en er was net genoeg mist verdwenen zodat ik de top van Hurricane Mountain kon zien, en hun kamp zat net onder de Hurricane Mountain.

269 Wel, toen stond ik daar gewoon en huilde als een baby, en prees God, weet u, omdat hij mij geholpen had. Toen moest ik die kant op, en het werd donker om me heen en—en herten en zo die voor mij opsprongen. Maar ik had niet . . . En nadat het donker werd . . . Ik wist dat de boswachter en ik . . . van deze hut van deze boswachter daar bij dat schuurtje is, maar die zat op slot. En dat is dan—dat is veertig kilometer van het dichtstbijzijnde huis

daarvandaan naar beneden, ziet u. En dan hier boven op de berg hier bij de boswachtershut en dan verder omhoog naar de toren, boven op de grote piek daar; wel, ik wist dat ik ergens op de piek zat.

²⁷⁰ Maar die bergen strekken zich uit voor vele, vele, vele kilometers rondom, weet u— vijftig, zestig kilometer, tachtig, om de berg heen daar. En dus . . . ik dacht: “Nu, als ik alleen maar die draad kan vinden die daar doorheen naar beneden gaat.” Hij en ik hadden het opgehangen om te bellen, weet u—maakte het vast aan de bomen en het loopt naar beneden naar zijn standplaats, dan geven ze het door van de—van de—van de toren, weet u, naar beneden naar het standplaats. En dan, hij zou er over een paar dagen komen om met mij op berenjacht te gaan.

²⁷¹ En het werd nacht, en toen kon ik niet zien, weet u. En het, donker, hoe dan ook—het werd donker in ongeveer dertig, veertig minuten, en het was slechts twee of drie uur in de middag. Maar ik hield mijn hand *zo* omhoog, en ik zou lopen; en ik zou het gewoon . . . mijn geweer in *deze* hand vasthouden en lopen, weet u. En ik wist dat die draad *zo* ongeveer *zo* hoog was, waar we hem de hele weg aan de bomen hadden vastgemaakt.

²⁷² Ik dacht: “Als ik maar tegen die draad aan kon lopen!” En ik zou *zo* tegen een tak aanlopen, weet u, en ik dacht: “Euh! Nee, dat is een tak,” zie je, en ik zou het opnieuw proberen. Toen ik dan wisselde van, en mijn arm pijn begon te doen, ik had hem *zo* lang omhoog gehouden, wisselde ik om en zette mijn geweer *hier* en deed een paar stappen achteruit, weet u, om er zeker van te zijn dat ik er niet voorbij trad, ziet u, om er dichtbij te blijven, *op die manier*.

²⁷³ En broeder, langs . . . en al pikdonker, weet u, en ik had ongeveer een uur in die duisternis gelopen, en mijn hand raakte die draad; ik voelde het. Wel, ik boog gewoon mijn hoofd en begon te huilen, weet u, en ik dacht: “Here, aan het einde van deze lijn wacht mijn vrouw en alles.” Ziet u? Ik dacht: “Dat is juist.” En ik stond daar en hield mijn hoofd neer en dankte Hem ervoor. Ik dacht: “Ja, Here, ik heb mijn hand in de Uwe; het is een stroom, een draad; en aan het einde van deze lijn, die ik nu in mijn hart vasthou, zit alles wat mij dierbaar is,” ziet u, “al mijn geliefden, mijn Heer, Mijn Redder, al wat mij dierbaar is, ligt aan het einde van deze lijn.” Dus ik zou mijn hand niet van die draad af laten gaan; ik volgde die draad helemaal bergafwaarts.

²⁷⁴ Hoewel er een klein—klein, gebrok- . . . half-gebroken pad daar was, waar we omhoog waren gekomen, weet u, maar dat vertrouwde ik niet; ik hield gewoon de lijn vast. Toen ik een boom raakte, liep ik voorzichtig om de boom heen en greep hem weer, ging verder naar de volgende boom en greep hem dan weer, *zo* naar beneden, ongeveer vijf kilometer de berg af, en ik kwam daar beneden aan en Meda was bijna hysterisch, weet u,

gewoon in zo'n toestand. Maar dat is het. Ziet u? Er is niets, geen gevoel zoals wanneer je verdwaald bent. Wat met verdwaald zijn, verdwaald in het bos, maar wat met van God verdwaald te zijn?

²⁷⁵ Wel, Meda? Kom op, lieverd, broeder Welch moet naar zijn werk en Banks en hun zullen waarschijnlijk vroeg willen beginnen, en al deze andere broeders die naar hun werk willen gaan, en onze zusters moeten—moeten de kinderen allemaal wassen en... [Een broeder zegt: "We hebben er zoveel van genoten."—Red.] Dank u. Dank u. Als u er half zoveel van genoten hebt als ik, om met u te praten; het was geweldig.

²⁷⁶ Broeder Welch, nog bedankt voor die fijne tijd deze middag, die we daar hadden met de... toen je me naar die alligatormoerassen daar bracht.

Zuster, jullie allen, ik dank u hartelijk voor dat fijne avondeten.

[Een broeder zegt: "U ook bedankt dat u hier bent gekomen en met ons was."—Red.] O, my!

²⁷⁷ Heb je daar ook een klein meisje? Zij heeft het prachtigste haar— ik merkte dat ze het gevlochten had, heel geelachtig, goud uitziend haar: dat—dat is echt mooi.

²⁷⁸ Ik wil ook iets over uw haar zeggen, zuster. Ik weet dat het beter is. Ik geloof dat u vroeger kort haar had, nietwaar? Ongeveer tot aan uw schouders, een beetje kortgeknipt of enigszins, of niet? [De zuster antwoordt—Red.] Ja. Ik... Ja. Ik... Wel, het ziet er nu echt mooi uit, ziet u.

²⁷⁹ Ik merkte deze, al deze vrouwen hier op met hun lange haar en alles; het ziet eruit als... o, ze konden net zo aardig zijn, de ene manier als de andere, weet u, of ze nu kort haar hadden of niet, maar het ziet er gewoon zo... u weet wel, u weet wat ik bedoel. Misschien ben ik het gewoon, maar... .

Dáár is dat kleine meisje. Ze is een beetje verlegen, nietwaar?

Kan ik hem meenemen, lieverd? [Zuster Meda spreekt tot broeder Branham—Red.] Waar is ze? O. Nee.

²⁸⁰ Hoorde u haar mij dat zeggen? Hebt u dat meegekregen? Ze zei dat we moesten wachten tot Becky komt, maar zei: "Betekent niet dat je daar weer moet gaan prediken."

²⁸¹ Heeft dat kleine meisje ook geen mooi haar, lieverd? Ze is een snoepje met haar kleine paardenstaartje ook dat daar hangt, klein rosachtig blondje en... .

²⁸² Weet u, ik ga naar buiten om te zien of die ouwe, die ouwe Cadillac aan de praat te krijgen, als ik dat kan, broeder Welch. En ik zal... als u me even excuseert, en ik zal zien of ik... soms sputtert ze wat en geeft ze een knal, weet u, en...? . . .

61-0808 Uw Huis
Huis Samenkomst
Tifton, Georgia Verenigde Staten

DUTCH

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org